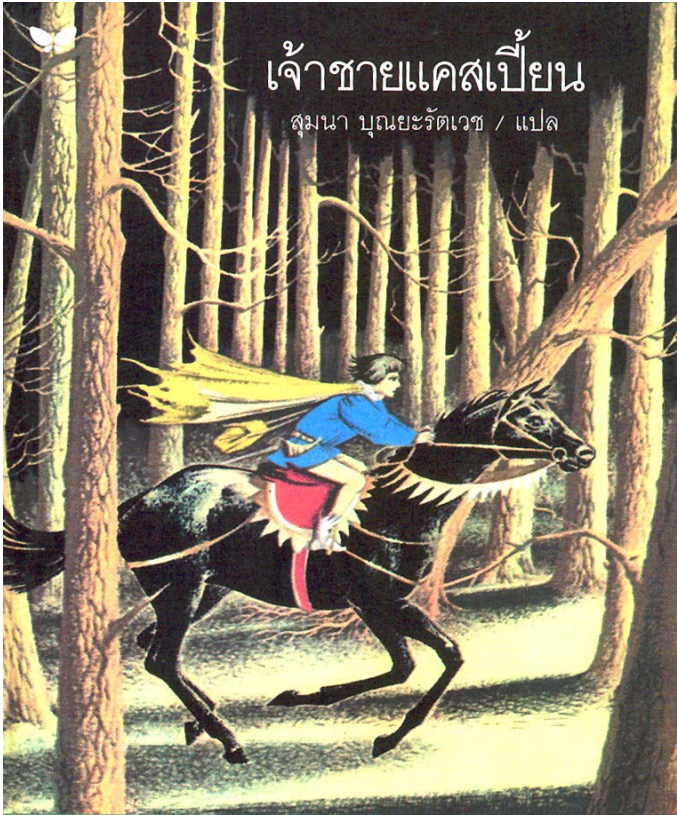

เจ้าชายแคสเปียน

สุมนา บุญยะรัตเวช / แปล

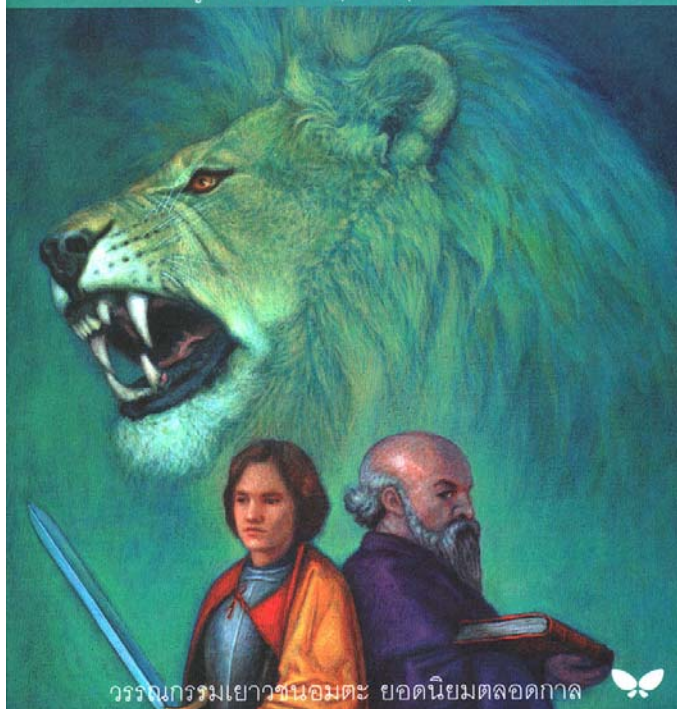
C.S. LEWIS
Prince Caspian

C.S. LEWIS : The Chronicles of NARNIA
Prince Caspian

เจ้าชายแคสเปียน

ซี.เอส. ลูอิส เขียน / สุมนา บุญยรัตเวท แปล

วรรณกรรมเยาวชนอมตะ ยอดนิยายตลอดกาล

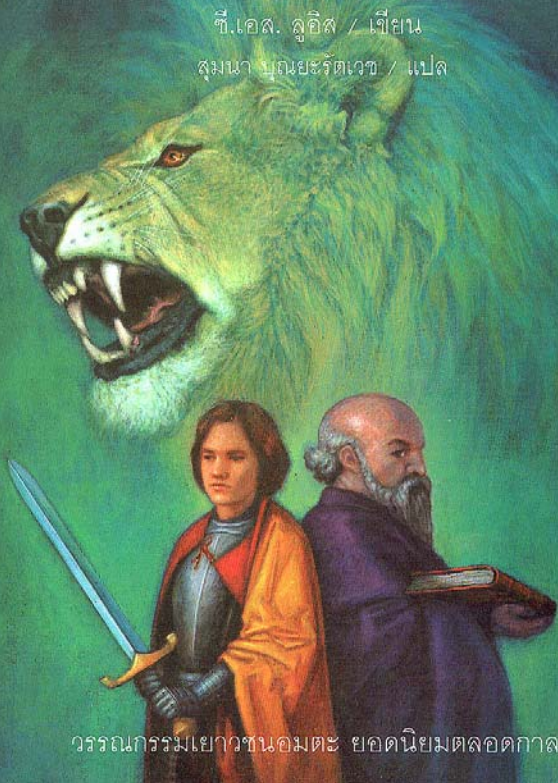
C.S. LEWIS : The Chronicles of NARNIA

Prince Caspian

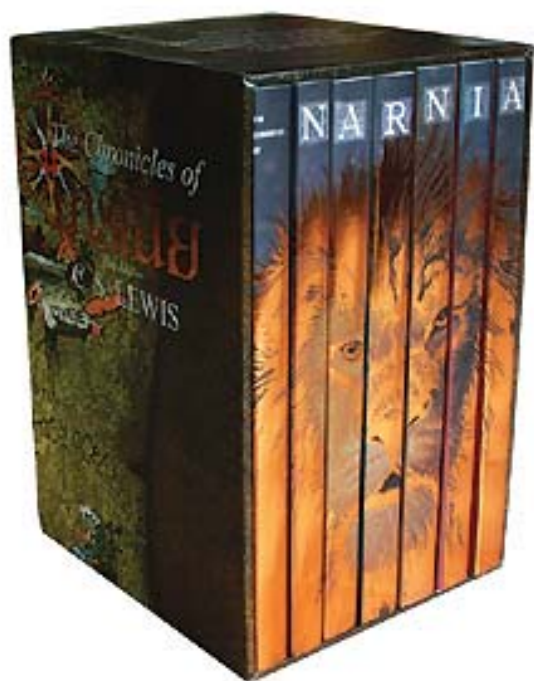
เจ้าชายแคสเปียน

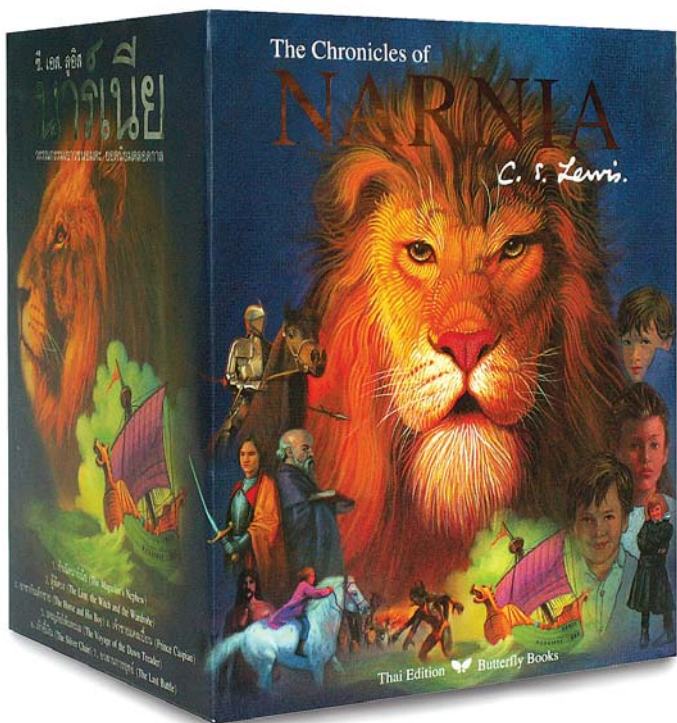
ซี.เอส. ลิวอิส / เขียน

สุมนดา บุญประเสริฐ / แปล

วรรณกรรมเยาวชนอมตะ ยอดนิยายตลอดกาล

วรรณกรรมเยาวชนอมตะชุด NARNIA
จัดพิมพ์เป็นที่ระลึก
เนื่องในโอกาสสร้างภาพยนตร์ (ค.ศ. 2005)
อภินิหารตำนานแห่งนาร์เนีย
‘ราชสีห์ แม่มด และตู้พิศวง’

C. S. Lewis.

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อจำกัด
ณ อาคารหมายเลขห้า 5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110
Fax (+662) 261 3863 Email : <bflybook@hotmail.com> <bflybook@yahoo.com>

PRINCE CASPIAN

by

C.S. LEWIS

Illustrations : Pauline Baynes

Cover : Apichai Vijitpriyakul

เจ้าชายแคสเปียน

เขียนโดย

ซี.เอส. ลูอิส

แปลโดย

สุนณา บุญยะรัตเวช

รูปประกอบ : พอลีน เบย์เนส

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

สุรปริย์ ปิยสาระ / บุรพัทธ์ เทวานิมิต

PRINCE CASPIAN

by C.S. LEWIS

Text copyright © C.S.LEWIS Pte. Ltd. 1951

Illustrations by Pauline Baynes © Harper Collins Publishers Ltd 1951

All rights reserved

เจ้าชายแคสเปียน : PRINCE CASPIAN

Thai language translation rights arranged with

Harper Collins Publishers Ltd.

through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai edition copyright © Butterfly Publishing Ltd., 2002

All rights reserved

First published by Butterfly Book House 1999

Butterfly Book House is an imprint of

Butterfly Publishing Ltd.

Number Five Building

5/4 Sukhumvit 24 Road, Bangkok 10110, Thailand.

Fax (662) 261-3863 Email : <bflybook@yahoo.com>

หนังสือนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดย สำนักพิมพ์ผีเสื้อ
แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด
การแปลและพิมพ์ฉบับภาษาไทย ได้รับลิขสิทธิ์จากผู้อธิสิทธิ์
ลิขสิทธิ์ฉบับแปลภาษาไทย เป็นของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ

บรรณาธิการอำนวยการ : ผกาวดี อุตตโมทย์

บรรณาธิการอาวุโส : ประดิษฐ์ ชุมสาย ณ อยุธยา, สังวรณัฏ โกรฤกษ์, ระเบียบ ภาวิไล

คณะบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ผุสดี นาวาวิจิต, เพ็ญศรี ทองใหญ่ ณ อยุธยา,

บุหลง ศรีกนก, นุชา สิงหวิริยะ, สุรปรีชญ์ ปิยสาระ, สนสร้อย เทวานิมิต,

พิชชา ดาวรัตน์, บุรพัทธ์ เทวานิมิต, จินดา จำเวิญ, มกฏ อรรถดี

บรรณาธิการฝ่ายศิลป์ : อภิชัย วิจิตรปิยกุล

ฝ่ายศิลป์ : เฉลิมชาติ เจริญดียิ่ง

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : วิกรัย จาระนัย

ISBN 974-14-0306-2

เจ้าชายแคสเปียน

เขียนโดย ซี.เอส. ลูอิส

แปลโดย สุมนา บุญยรัตเวช

พิมพ์ครั้งที่ห้า มกราคม พ.ศ. 2549

พิมพ์ครั้งที่สี่ (รวมกล่องในชุดนาร์เนีย) ธันวาคม พ.ศ. 2548

พิมพ์ครั้งที่สาม (ปกแข็ง) ตุลาคม พ.ศ. 2548

พิมพ์ครั้งที่สอง (แก้ไข) ธันวาคม พ.ศ. 2545

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน พ.ศ. 2542

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

แหล่งพิมพ์หนังสือในบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อ จำกัด

ณ อาคารหมายเลขห้า

5/4 ถนนสุขุมวิท 24 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 02 261 6330, 02 663 4660-2 โทรสาร 02 261 3863

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ดวงกลมสมัย จำกัด

15/234 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก

แขวงจันทระเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 02541 7375, 02930 6215 โทรสาร 02541 7377, 02541 6187

ออกแบบปกโดย อภิชัย วิจิตรปียกุล

รูปประกอบโดย พอลีน เบย์เนล

จัดรูปเล่มโดย จุมพฏ วิทยุยานภ

ตรวจทานโดย ผกาวดี อุตตโมทย์, ปริยนาถ เฉลิมช่วง,

อรัญญา ยิ่งยง, ขวัญใจ เอมใจ

เพลทสีและขาวดำโดย บริษัท เอเชียแปซิฟิค มัลติมีเดีย จำกัด

พิมพ์ที่ บริษัท เอเชียแปซิฟิค ออฟเซ็ท จำกัด

ราคา 204 บาท

ความนำสำนักพิมพ์

ซี.เอส. ลูอิส นับเป็นนักเขียนผู้บุกเบิกวรรณกรรมเยาวชนแนวเหนือจริงคนหนึ่งในช่วงทศวรรษ 1950 พร้อมกับขบวนนักเขียนหญิงเลื่องชื่อมากมายในยุคเดียวกัน อาทิ พี.แอล. แทรเวอร์ส (ผู้เขียนเรื่องชุด ‘แมรี ป๊อปปีนส์’ พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ.1934) แมรี นอร์ตัน (ผู้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งจากเรื่อง ‘ปุมเตียงวิเศษ’ และชุด ‘คนตัวจิ๋ว’ จำนวน 5 เล่ม พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ.1952) หรือ โดดี้ สมิธ (ผู้เขียนเรื่อง ‘ขบวนการหมาจูด’ และ ‘รัฐบาลหมา’ พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ.1956) ฯลฯ

ขณะที่นักเขียนหญิงสร้าง ‘แฟนตาซี’ โดยใช้โครงเรื่องวงแคบ เรื่องราวใกล้ตัวเด็ก ๆ เป็นจินตนาการเหนือจริงที่เกิดในครอบครัว หรือในสังคมที่เกี่ยวข้อง แต่ซี.เอส. ลูอิสสร้างจินตนาการอันบรรเจิดและกว้างไกล เป็นเรื่องที่มีเอกภาพซ่อนนัยหลายชั้นสำหรับผู้อ่านทุกวัย ทั้งยังนำกลวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ มาใช้อย่างผสมกลมกลืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีดำเนินเรื่องอย่างสมจริง

ความ ‘สมจริง’ ในวรรณกรรมเยาวชนแนว ‘เหนือจริง’ นับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง ซึ่งจะปรากฏก็ต่อเมื่อนักเขียนเขียนอย่างเข้าใจและรอบรู้ เพราะ ‘จินตนาการ’ ต้องควบคู่กับ ‘ความเป็นจริง’ หรือจินตนาการเหนือจริงที่ดีต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจ ความจริง และสมจริง หากนักเขียนเขียน

อย่างเลื่อนลอย ไม่มีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจรองรับ ย่อม
ทำให้ผู้อ่านรับรู้จินตนาการที่เลื่อนลอยไปด้วย

เพราะมนุษย์ที่สมบูรณ์จะมีสมองซีกขวาเพียงซีกเดียว
ไม่ได้ ต้องประกอบด้วยสมองซีกซ้ายด้วย

สำนักพิมพ์ผีเสื้อมีความยินดีที่ได้จัดพิมพ์หนังสือแนว
จินตนาการเหนือจริงที่สมบูรณ์พร้อมชุดนี้อีกครั้งในรูปแบบเล่ม
ปกแข็ง เพื่อต้อนรับ และเป็นที่ระลึกการสร้างภาพยนตร์ชุด
'นาร์เนีย' นับตั้งแต่ปีค.ศ.2005 เป็นต้นไป

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

กันยายน พ.ศ.2548

หมายเหตุ

ชื่อต่าง ๆ ในหนังสือนี้

พยายามถ่ายเสียงจากการออกเสียงภาษาเดิม
คำบางคำที่ปรากฏในหนังสือของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
สะกดต่างจากที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
เช่น ไอศกรีม แทน ไอศกรีม (ice cream)
สี่สรรพ ใช้ในความหมาย สรรพสี่ หลากสี่, เรือใบ แทน เรือใบ
มีการนำอักษรบางตัวซึ่งราชบัณฑิตฯ ประกาศว่า ‘เลิกใช้แล้ว’
กลับมาใช้ใหม่ เช่น

ช ในคำ ชวด, ต แทน ค ในคำ คน (ในความหมาย มนุษย์)
ท แทน ท ในคำ นาที (ในความหมาย หน่วยหนึ่งในมาตราเวลา)
และคำบางคำได้ใช้คำแต่เก่าก่อน (ไม่เหมือนปัจจุบัน) เช่น
ฟ้า แทน ลา (ในความหมาย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง)
ฟ้อ แทน ล้อ (ในความหมาย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง)

เป็นต้น

อนึ่ง สำนักพิมพ์ผีเสื้อได้นำเครื่องหมาย () ยามักการ
มาใช้เพื่อกำหนดการออกเสียงครั้งเสียง
โดยเฉพาะคำที่ถ่ายเสียงจากภาษาต่างประเทศ
การสะกดคำ การกำหนดใช้เครื่องหมาย และการใช้ตัวอักษร
ที่ต่างไปจากราชบัณฑิตยสถาน เช่นนี้
ถือเป็นการใช้ ‘ตามความนิยม’ ของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
ซึ่งปรารถนาจะให้ตัวอักษรที่ ‘เลิกใช้แล้ว’ ได้กลับมาใช้ใหม่
หากสงสัยการสะกดคำใด ควรเปิดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตฯ

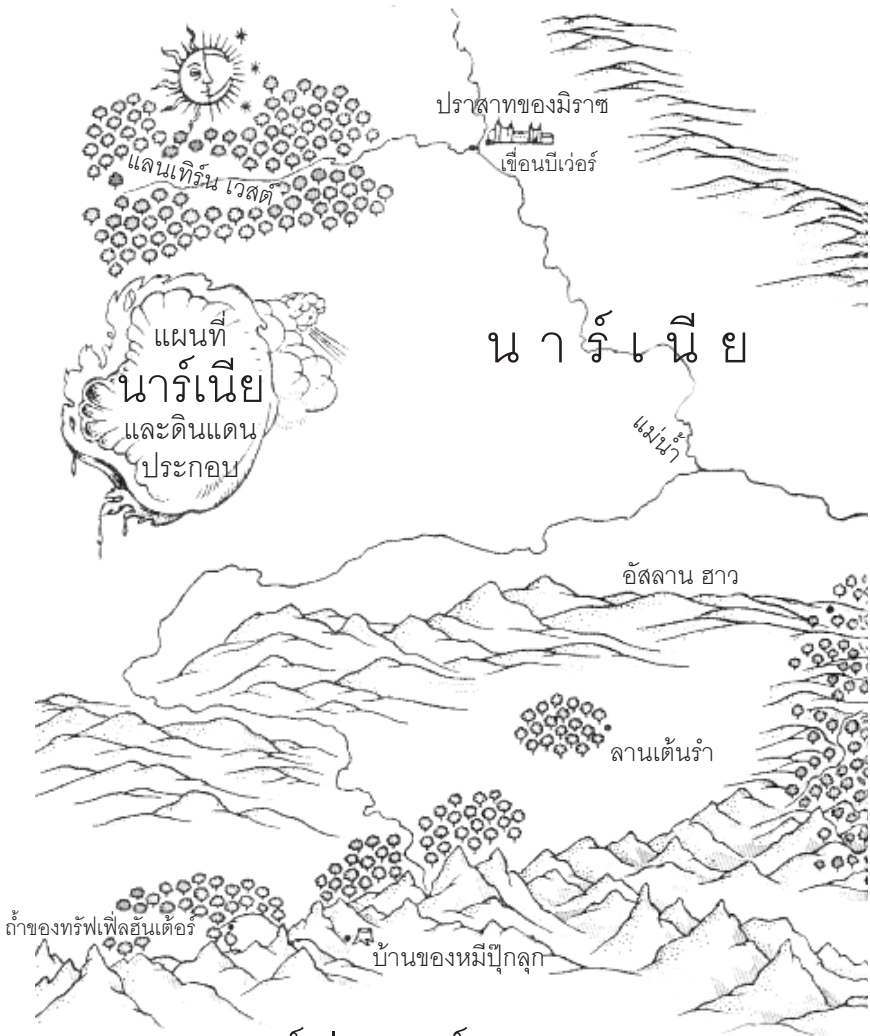
สารบาญ

1. เกาะ / หน้า 15
2. ท้องพระคลังโบราณ / หน้า 26
3. คนแคะ / หน้า 43
4. คนแคะเล่าเรื่องเจ้าชายแคะเปี่ยน / หน้า 55
5. การผจญภัยของเจ้าชายแคะเปี่ยนบริเวณภูเขา / หน้า 72
6. ประชากรที่ซ่อนเร้น / หน้า 91
7. ภัยมาสู่নার্নีโยโบราณ / หน้า 105
8. ออกจากเกาะ / หน้า 123
9. ลูที่มองเห็นอะไร / หน้า 139
10. การกลับมาของสิงโต / หน้า 156
11. สิงโตคำราม / หน้า 174
12. มนตร์ร้าย และความพยายามที่คาดไม่ถึง / หน้า 190
13. จอมราชันเข้าบัญชาการ / หน้า 207
14. ทั้งหมดมีงานเต็มมือ / หน้า 223
15. อัศจรรย์สร้างประตูในอากาศ / หน้า 243

คำอุทิศ

แด่ แมรี แคลร์ ฮาวเวิร์ด

ปราสาทของมิดราซ
เขื่อนบีเวอร์

แดนเทิร์น เวสต์

แผนที่
นาร์เนีย
และดินแดน
ประกอบ

นาร์เนีย

แม่น้ำ

อัสลาน ฮาว

ลานเต็นรำ

บ้านของหมีปุกลุก

ถ้ำของทราฟเฟิลฮันเตอร์

อาร์เค่นแลนด์

ดินแดนรกร้างทางภาคเหนือ

นาร์เนีย

เมืองเบรูน่า

แม่น้ำริช

ปราสาทแคร์ พาราเวด

ธารแก้ว

1

เกาะ

กาลครั้งหนึ่ง มีเด็กพี่น้องสี่คนชื่อ ปีเตอร์ ชูซาน เอ็ดมันด์และลูซี่ เรื่องราวการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นของพวกเขาเคยเล่ากันมาแล้วในเรื่อง ‘คูพิทวง’ กล่าวคือ ทั้งสี่คนเปิดประตูตู้เสื้อผ้าหลังหนึ่ง เข้าไปพบโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นคนละโลกกับของเรา และได้ครองดินแดนซีอนาร์เนีย เป็นพระราชากับพระราชินีอยู่หลายปี แต่เมื่อกลับมายังประเทศอังกฤษอีกครั้ง ก็ดูเหมือนเวลามิได้ล่วงผ่าน คนทางนี้ไม่มีใครสังเกตเห็นด้วยซ้ำว่าเด็กสี่คนหายไประหว่างนั้น และทั้งสี่ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใดฟัง นอกจากผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งเฉลียวฉลาดมาก

เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อราวๆ หนึ่งปีมาแล้ว และขณะนี้

ทั้งสี่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวหนึ่งในสถานีรถไฟ พร้อมหีบห่อสัมภาระ กระเป๋าเสื้อผ้ากองอยู่รอบตัว พวกเขากำลังจะกลับเข้าโรงเรียนประจำ และเดินทางด้วยกันจนถึงสถานีชุมทางแห่งนี้ จากที่นี่ เด็กหญิงจะขึ้นรถไฟขบวนที่จะมาถึงในอีกไม่กี่นาที เพื่อไปยังโรงเรียนแห่งหนึ่ง และราวครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เด็กชายก็จะขึ้นรถไฟไปยังโรงเรียนอีกแห่ง ตอนแรกที่เดินทางมาด้วยกัน เด็กทั้งสี่ยังรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของวันหยุดเรียนอยู่ แต่เมื่อต้องอำลาแยกทางกัน ต่างก็รู้สึกที่วันหยุดสิ้นสุดลงจริงๆ และความรู้สึกของวันเปิดเรียนก็ครอบงำความคิด จนทุกคนออกจะหงอยๆ ไม่ค่อยอยากพูดจา นี่เป็นการเข้าเรียนโรงเรียนประจำครั้งแรกของลูซี่ด้วย

สถานีแห่งนี้เป็นสถานีชนบท ไม่ค่อยมีผู้คน ดูซึมเซา บนชานชาลาแทบจะไม่มีใครอื่น นอกจากพี่น้องสี่คนนี่

ทันใดนั้น ลูซี่อุทานเบาๆ เหมือนคนที่ถูกอะไรต่ออย่าง—ไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“เป็นอะไรไป ลูซี่” เอ็ดมันด์ถาม และฉับพลัน ตัวเขาก็ชะงักคำพูด และร้อง “โอ๊ย!” ออกมาบ้าง

“อะไรนะ---” ปีเตอร์อ้าปากพูดได้เท่านี้ก็ชะงักไปด้วย พอพูดอีกครั้งก็เปลี่ยนเป็นเอ็ดตะโรว่า “ซูซาน ปล่อยฉันทันที เธอจะทำอะไรนะ จะลากฉันไปไหนกัน”

“ฉันไม่ได้แตะตัวพี่สักนิด” ซูซานเถียง “นี่ใครกำลังดึงฉันล่ะ---โอ๊ะ! โอ๊ย! หยุดนะ”

ทุกคนสังเกตเห็นว่าคนอื่นหน้าซีดลงทันที

“ฉันก็รู้สึกเหมือนกันเลย---” เอ็ดมันด์พูด แทพจะหายใจไม่ทัน “รู้สึกเหมือนกำลังถูกลากตัวไป แรงเสียดด้วยสิ โอ๊ย! นั่นไง---เอาอีกแล้วซี”

“ฉันด้วย” ลูซี่พูด “ฉันจะทนไม่ไหวแล้ว”

“ระวังให้ดี” เอ็ดมันด์ร้องเตือนโดยเร็ว “ทุกคนจับมือกันไว้ เกาะกลุ่มกันดีๆ นี่เป็นอาถรรพ์แล้วละ ฉันรู้สึกได้---เร็วเข้า”

“ไซ้” ชูซานรีบสนับสนุน “จับมือกันไว้---โอ๊ย!---โธ่! เมื่อไหร่จะหยุดเสียทีนะ โอ๊ย!---”

จิตใจต่อมานั่นเอง ทั้งกองสัมภาระ ที่นั่ง ชานชาลา และตัวสถานีก็หายวับไป เด็กทั้งสี่ซึ่งยังคงจับมือกันอยู่ก็ได้เห็นตัวเองกำลังยื่นหายใจหอบอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง ป่าจริงๆ เสียด้วย เพราะกิ่งไม้กำลังเสียดสีและทิ่มแทงอยู่รอบตัว แทพจะขยับเขยื้อนไม่ได้ ต่างคนขยี้ตาและสูดลมหายใจยาวๆ

“ปีเตอร์!---” ลูซี่อุทาน “พีก็คิดว่าเรากลับมานาร์เนียหรือเปล่านี่”

“อาจจะเป็นที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น” ปีเตอร์ตอบ “ต้นไม้ที่ขยับไปหมด มองไม่เห็นอะไรเลย เรากออกไปหาที่โล่งๆ กันเถอะ--- ถ้าหากยังพอมืออยู่บ้างละก็”

ทุกคนทุลักทุเลออกจากดงไม้หนา ถูกใบตำแยตำบั้งหนามแหลมทิ่มแทงบ้าง แต่ออกมาจนได้ แล้วต้องประหลาดใจ

ทุกอย่างดูแจ่มใสสว่างขึ้น เมื่อเดินต่อไปอีกสอง-สามก้าวก็มาถึงชายป่า เห็นหาดทรายอยู่เบื้องหน้า ห่างออกไปไม่กี่หลาคือท้องทะเลที่เรียบจนแทบไม่ได้ยินเสียงระลอกคลื่นซัดชายหาดไม่เห็นแผ่นดินอื่นอีก ท้องฟ้าก็ไม่มีเมฆสักก้อน ดวงอาทิตย์อยู่ในตำแหน่งที่ควรอยู่เวลาสิบโมงเช้า น้ำทะเลสีฟ้าระยิบระยับ เด็กทั้งสี่ยืนสูดอากาศทะเลกันอย่างชื่นใจ

“เฮ้อ---” ปีเตอร์ร้องออกมา “อย่างนี้สิ ถึงจะเรียกว่าใช้ได้”

ห้านาทีต่อมา ทุกคนก็ถอดรองเท้าลงเท้า ลงไปลุยน้ำใสเย็นกันอย่างสำราญใจ

“อย่างนี้ดีกว่านั่งอุดอู้อยู่ในตู้รถไฟ แล้วต้องกลับไปเจอภาษาละติน ฝรั่งเศส และพีชคณิตเป็นไหนๆ” เอ็ดมันด์บ่น

จากนั้นต่างก็เจียบกันไปนาน เพราะมัวแต่ลุยน้ำทะเลเล่นหรือหากุ้งหาปูไปตามเรื่อง

“คงนั่นแหละ” ชูซานทำลายความเจียบในที่สุด “ฉันว่าเราต้องคิดทำอะไรสักอย่าง เดี่ยวคงต้องหิวกันละนี่”

“ยังมีแซนดวิชที่แม่ทำให้กินระหว่างเดินทาง อย่างน้อยฉันก็ติดมาด้วยละ” เอ็ดมันด์บอก

“ฉันไม่มีหรอก---” ลูซี่บอก “มันอยู่ในกระเป๋าใบเล็กของฉันนะ”

“ฉันก็เหมือนกัน” ชูซานเสริม

“ส่วนของฉันอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ทที่วางอยู่บนหาดโน่น

นั่นหมายถึงว่า เรามีอาหารกลางวันสองชุดสำหรับสี่คน ชักจะไม่ค่อยสนุกเสียแล้วสิ” ปีเตอร์พูด

“ฉันนะ ตอนนี้อ้วนมากกว่าหิวอาหารเสียอีก” ลูซี่พูด
คนอื่นๆ ก็รู้สึกกระหายน้ำเช่นกัน ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาหลังจากลงไปลุยน้ำเต็มกลางแสงแดดจัด

“เหมือนพวกเรือแตกเลย---ในหนังสือนะ พวกเรือแตกมักจะพบลำธารน้ำจืดใสสะอาดอยู่บนเกาะ เราไปหากันเถอะ” เอ็ดมันด์พูด

“นี่จะต้องบุกกลับเข้าไปในป่าที่นั่นอีกรึ” ชูซานถาม

“ไม่ต้องหรอก” ปีเตอร์ตอบ “ถ้าหากมีลำธารน้ำจืดจริงก็ต้องไหลลงทะเลสิ เราเดินไปตามชายหาดนี้แหละ คงจะพบจนได้”

ทั้งสี่ลุน้ำกลับขึ้นฝั่ง ตอนแรกเดินบนพื้นทรายเรียบๆ ที่เปียกน้ำทะเล ต่อมาก็เข้าไปบนทรายแห้งร่วนซึ่งคอยจะติดตามนิ้วและง่ามนิ้วเท้า ต่างจัดแจงใส่ถุงเท้ารองเท้าอย่างเดิมทั้งๆ ที่ตอนแรกเอ็ดมันด์กับลูซี่ตั้งใจจะถอดทิ้งไว้ เพราะอยากเดินสำรวจด้วยเท้าเปล่า แต่ชูซานบอกว่า ทำอย่างนั้นก็บ้าเต็มที่

‘ขึ้นทั้งไว้มีหวังกลับมาไม่เจอแน่’ ชูซานบอก ‘และเราจำเป็นต้องใช้ ทรายไคที่เราจะต้องอยู่ที่นั่นถึงกลางคืน เพราะอากาศจะเย็น’

เมื่อแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ออกเดินต่อไปตามชายหาด มีทะเลอยู่ทางซ้าย ชายป่าอยู่ทางขวา บริเวณนี้ดู

เงียบสงบ นอกจากนกนางนวลไม่กี่ตัวแล้วก็ไม่เห็นอะไรอีก ป่าทึบและรกจนมองเข้าไปไม่เห็นอะไร ในป่าก็ไม่มีความเคลื่อนไหวเสียด้วย ไม่ว่าจะป็นนกหรือแม้แต่แมลงสักตัว

เปลือกหอย สาหร่าย อะนีโมนี หรือปูเล็กๆในแอ่งหินก็ดูน่าตื่นเต้นที่อยู่หอรอก แต่เมื่อรู้สึกหิวน้ำขึ้นมา สิ่งเหล่านี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เด็กๆรู้สึกว้าเหว่ของตื้นร้อนและหนัก หลังจากสัมผัสน้ำเย็นๆ เมื่อครู่ ชูซานกับลูซี่ยังต้องหอบเสื้อผืนด้วยแอดมันด์เพ็งวางเสื้อโค้ทของตัวเองไว้บนม้านั่งในสถานีเพียงประเดี๋ยวเดียวก่อนที่อาถรรพ์จะนำพวกเขาไปยังสถานที่นี้ เขากับปีเตอร์จึงผลัดกันหอบเสื้อโค้ทตัวหนาของปีเตอร์แทน

ไม่นานนัก ชายฝั่งก็เริ่มโผล่เข้าด้านขวา ราวสิบห้านาทีต่อมา เมื่อพ้นแนวหินที่เป็นแหลมยื่นออกไป ชายฝั่งก็หักมุมแสดงว่า บัดนี้ ทั้งสี่กำลังเดินหันหลังให้ทะเลด้านที่พวกเขาเห็นครั้งแรกตอนโผล่พ้นป่านั่นเอง และเบื้องหน้าของเด็กๆ ขณะนี้ ---เมื่อมองข้ามน้ำออกไปก็มีชายฝั่งอีกแห่งหนึ่ง เป็นป่าทึบเช่นเดียวกับฝั่งที่พวกเขา กำลังสำรวจอยู่

“สงสัยจริงๆว่า ที่เห็นนั่นจะเป็นเกาะ หรือว่าเราจะเดินไปถึงได้กันแน่” ลูซี่พูด

“ไม่รู้สิ” ปีเตอร์ตอบ แล้วก็เดินต่อไปเงียบๆ

ชายฝั่งที่พวกเขา กำลังสำรวจนั้นอยู่ใกล้ฝั่งตรงข้ามเข้าไปทุกที เมื่อเดินพ้นหัวแหลมทุกครั้ง ต่างก็คาดว่าจะได้พบบริเวณที่สองฝั่งบรรจบกัน แต่ก็ต้องผิดหวัง เด็กๆพยายามปีนขึ้น

โอดหินซึ่งขวางหน้า และจากที่สูงนี้เอง พวกเขามองออกไปได้ไกลๆ และเห็น---

“ว่า---แท้จริง!” เอ็ดมันด์ร้องขึ้น “ไม่มีประโยชน์เลย เราไม่มีทางไปถึงป่าทางฝั่งโน้นได้หรอก เพราะตอนนี้พวกเราอยู่บนเกาะ!”

เป็นความจริง---ที่จุดนี้ ระยะระหว่างพวกเขา กับฝั่งตรงข้ามคงเพียงราวๆ สามสิบหรือสี่สิบหลา และเป็นช่วงแคบที่สุด จากตรงนี้ไป ชายฝั่งก็โค้งไปทางขวาอีก เห็นทะเลกว้างระหว่างเกาะนี้กับแผ่นดินใหญ่ เห็นได้ชัดว่า ทั้งสี่เดินมา เป็นระยะทางกว่าครึ่งรอบเกาะแล้ว

“ดูนั่น!” ลูซักร้องขึ้น “นั่นอะไร---” เด็กหญิงชี้มือไปยังสิ่งหนึ่งซึ่งเห็นเป็นทางยาวสีเงิน พาดคดเคี้ยวอยู่บนชายหาด

“ลำธาร---ลำธารจริงๆด้วย!” คนอื่นๆตะโกนลั่น

แม้จะอ่อนเพลีย แต่ทุกคนก็ตะกายลงจากโขดหินและวิ่งตรงไปหาสายน้ำนั้นทันที ทุกคนรู้ว่าน้ำที่จะดื่มได้ต้องอยู่ทางต้นน้ำห่างจากชายฝั่ง จึงรีบรุดไปยังจุดซึ่งลำธารไหลพ้นป่าต้นไม้แถวนี้ขึ้นหนาแน่นเหมือนที่อื่น แต่สายน้ำไหลเป็นร่องลึกระหว่างสองฝั่งที่มีมอสส์ปกคลุมตลอด หากเดินลอดได้กิ่งไม้ไปไม้ซึ่งยื่นออกมาคล้ายอุโมงค์อยู่เหนือศีรษะก็พอจะลุยตามร่องน้ำไปได้ ครั้นเดินมาพบแอ่งน้ำเล็กๆสีน้ำตาลแห่งแรก ต่างก็คุกเข่าก้มกินเอาๆ จุ่มใบหน้าลง และแช่แขนจนถึงข้อศอก

“ที่นี่ เราเอาแซนดวิชมากินกันเถอะ” เอ็ดมันด์เสนอ

“เอ---เก็บไว้กินทีหลังไม่ดีหรือ” ชูซานบอก “เราอาจอยากกินมากกว่าตอนนี้ก็ได้”

“นี่ถ้าอ้อมน้ำ แล้วไม่นึกหิวเหมือนตอนที่ยังกระหายน้ำก็จะดีหรือ” ลูซี่ปรารภ

“กินกันเถอะน่า” เอ็ดมันด์ยืนยัน “จะเก็บเอาไว้ทำไมอาจจะบูดก็ได้ อย่าลืมสิว่า ที่นี่อากาศร้อนกว่าที่อังกฤษ แล้วเราก็เก็บเอาไว้ตั้งนานหลายชั่วโมงแล้ว”

เป็นอันว่าทุกคนเอาแซนดวิชสองห่อมาแบ่งเป็นสี่ส่วน แต่ไม่มีใครได้กินเต็มอิ่มสักคน ถึงอย่างไรก็ดีก็ว่าไม่มีอะไรกินเสียเลย หลังจากนั้นก็ปรึกษากันเรื่องอาหารมีต่อไป ลูซี่เสนอให้กลับไปจับกุ้งที่ทะเล แต่ก็มีผู้ค้านว่าไม่มีแห เอ็ดมันด์อยากเก็บไข่นกนางนวลจากโขดหินมากิน ทว่าเมื่อนึกดูแล้วไม่มีใคร

เคยเห็นไข่นกนางนวล และถึงแม้มีไข่อื่นๆ ก็ไม่รู้ว่าจะทำให้สุก
ได้อย่างไร ปีเตอร์นี่ก็ในใจว่า หากโชคไม่ช่วยละก็ คงต้องลอง
กินไข่ดิบๆ กันละ แต่เขาไม่เห็นประโยชน์ที่จะพูดออกมาดังๆ
ซูซานบอกว่า น่าเสียดายที่รีบกินแซนด์วิชเร็วไป คำพูดนี้เกือบ
ทำให้โกรธกัน แต่ในที่สุดแฮตมันด์ก็พูดว่า

“นี่นะ---มีทางเดียวที่จะทำได้ เราต้องออกสำรวจบ้าน
พวกนักพรต อัสวินพเนจร รวมทั้งคนอื่นๆ ที่ยังอยู่ในป่ากันก็
อาศัยกินแต่พวกรกนี่แหละ”

“รกอะไรล่ะ” ซูซานถาม

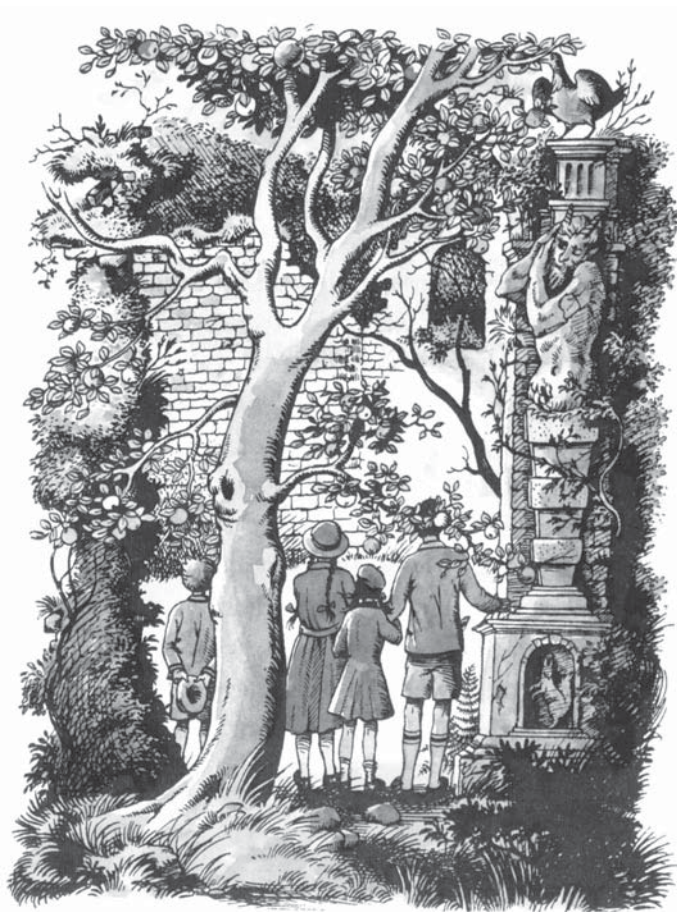
“ฉันคิดว่า หมายถึงรกของต้นไม้ทั้งหลาย” ลูซี่บอก

“ไปกันเถอะ” ปีเตอร์พูด “แฮตพูดถูก เราต้องทำอะไร
สักอย่าง และวิธีนี้ก็ดีกว่าออกไปเดินกลางแดดกันอีก”

ดังนั้น ทุกคนจึงลุกขึ้น แล้วลุยตามลำธารขึ้นไป เป็นการ
เดินทางที่ยากลำบาก เพราะต้องก้มลอดกิ่งไม้ ต้องปีนข้ามหรือ
แหวกทางฝ่ากอไม้หนา เช่นโรโดเดนดรอน เกี้ยวเสื่อผ้าจนขาด
และเท้าก็เปียกน้ำ แต่ก็ยังไม่มีเสียงอื่นใด นอกจากเสียงน้ำไหล
และเสียงของพวกเขาเอง พอเริ่มเหนื่อยและเบื่อการเดินทาง ก็
ได้กลิ่นหอมน่ากินและเห็นสีสดใสบางเข้าตา อยู่สูงขึ้นไปเหนือ
ศีรษะพวกเขาทางฝั่งขวา

“เอ๊ะ!” ลูซี่ร้องขึ้น “ฉันว่านั่นต้นแอปเปิ้ลนะ”

ต้นแอปเปิ้ลจริงๆ ด้วย ทุกคนรีบตะกายขึ้นบนฝั่งลาดชัน
แหวกทางฝ่าพวงหนาม ในที่สุด ต่างก็มายืนอยู่รอบต้นไม้เก่าแก่

ต้นหนึ่ง ผลสีเหลืองทองผลโตๆเต็มต้น เนื้อแน่นและฉ่ำหวาน
ที่สุดเท่าที่เคยพบ

“ไม่ได้มีต้นเดียวเสียด้วย---” เอ็ดมันด์พูดทั้ง ๆ ที่ยังมี
แอปเปิ้ลอยู่เต็มปาก “คุณั้น---แล้วก็นั้น”

“โอ้โฮ! มีเป็นโหลๆเลย” ชูซานพูดพร้อมกับโยนแกน-
แอปเปิ้ลผลแรกทิ้ง และเริ่มแกะผลที่สอง “บริเวณนี้คงเป็น
สวนแอปเปิ้ลมาก่อน---เนิ่นนานมาแล้ว ก่อนจะร่างกลายเป็น
ป่าทิพย์แบบนี้”

“ถ้าอย่างนั้น ครั้งหนึ่ง---เกาะนี้ก็ต้องเคยมีคนอาศัยอยู่”
ปีเตอร์พูด

“เอ๊ะ! นั่นอะไร” ลูซี่ชี้มือตรงไปข้างหน้า

ทั้งหมดเดินแหวกกิ่งที่มีผลแอปเปิ้ลห้อยอยู่เต็ม เข้าไป
ถึงกำแพง เป็นกำแพงเก่าแก่ บางแห่งพังลงมา มีมอสส์และ
ต้นวอลท์ฟลาวเวอร์ขึ้นเต็ม แต่ถึงอย่างไรกำแพงก็สูงกว่าต้นไม้
ทั่วไป นอกจากต้นที่มีขนาดใหญ่ เมื่อดูใกล้ๆ จึงเห็นประตูใหญ่
แบบซุ้มโค้ง ซึ่งครั้งหนึ่งคงเคยมีบานประตู แต่ขณะนี้เกือบจะ
ถูกต้นแอปเปิ้ลต้นใหญ่สุดบังจนมืด ทุกคนต้องช่วยกันหักกิ่ง
แอปเปิ้ลออกเพื่อให้เดินผ่านเข้าไปได้ และเมื่อผ่านเข้าไปแล้ว
ต่างก็ต้องหยิดา เพราะแสงแดดเจิดจ้ากว่าเดิม บริเวณที่ยืนนั้น
โล่งกว้าง มีกำแพงล้อมรอบ ไม่มีต้นไม้ใหญ่ มีแต่หญ้าเตียนๆ
ต้นเดซี่ เถาโอวี และกำแพงสีเทา เป็นสถานที่สว่าง ไร้กลิ่น
เสียบสังัด และดูเศร้าหมอง ทั้งสี่เดินเข้าไปยืนตรงกลาง พลง
นึกดีใจที่ได้ยึดหลังและเหยียดแขนเหยียดขาตามสบาย

2

ห้องพระคลังโบราณ

“ที่นี่ไม่ใช่สวนหรรอก” ชูชานพูดในครู่ต่อมา “แต่เป็นปราสาท
แห่งหนึ่ง และตรงนี้จะกลายเป็นลานปราสาท”

“ฉันรู้แล้วละ ว่าเธอหมายถึงอะไร” ปีเตอร์พูด “จริง
ของเธอ นั่นคือซากของหอคอย ตรงนั้นเคยเป็นบันไดขึ้นไปบน
กำแพง แล้วยังบันไดโนนอีก ที่ดูกว้างแต่ชันตื้นๆนะ ขึ้นไปยัง
ประตู คงเป็นประตูเข้าห้องโถงใหญ่นั่นเอง”

“ดูสภาพมันแล้ว คงเก่าแก่มาก” เอ็ดมันด์พูด

“ใช่ เก่าแก่มากที่สุดทีเดียว---” ปีเตอร์เห็นด้วย “แหม---
ฉันอยากให้เรารู้จริงๆว่า ใครเคยอยู่ในปราสาทนี้ และนาน
แค่ไหนแล้ว”

“มันทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้” ลูซีบน

“จริงหรือ---ลู” ปีเตอร์หันขวับมามองหน้านางสาว
“ฉันก็รู้สึกเหมือนกัน---เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุด ในวัน
แปลกประหลาด ฉันอยากรู้เหลือเกินว่า เรากำลังอยู่ที่ไหน และ
ทั้งหมดนี้คืออะไรกันแน่”

ระหว่างที่พูดกัน ทุกคนก็เดินต่อไปเรื่อยๆ จนข้ามลาน
ผ่านช่องประตูเข้าไปในห้องซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นห้องโถง แต่
ตอนนี้ดูโล่งคล้ายลาน เนื่องจากส่วนที่เป็นหลังคาหลุดหายไป
นานแล้ว มีหญ้าและต้นเดซี่ขึ้น ที่ต่างกันคือบริเวณนี้เล็กและ
แคบกว่าลานมาก กำแพงรอบห้องก็สูงกว่า ด้านในสุดของห้อง
เป็นชาน ยกขึ้นสูงกว่าพื้นที่ส่วนอื่นราวสามฟุต

“สงสัยว่าจะเป็นห้องโถงจริง” ซูซานรำพึงออกมาดังๆ
“ส่วนที่เหมือนยกพื้นสูงตรงนั้นนะ คืออะไร”

“โธ่ ยายโง่เอ๊ย” ปีเตอร์พูด (ท่าทางเขาตื่นเต้นพิกล)
“นั่นคือแท่นสำหรับโต๊ะประธานอย่างไรเล่า จำไม่ได้หรือ---
เป็นที่นั่งของพระราชากับพวกขุนศึกขุนนางใหญ่ๆ ใครจะคิด
ว่าเธอลืมไปแล้วว่า เราก็คเคยเป็นพระราชากับราชินีกัน และนั่ง
บนแท่นอย่างเดียวกันนี้ในห้องโถงของปราสาท”

“ในปราสาทแคร์ พาราเวลของพวกเรา---” ซูซานเสริม
ด้วยเสียงเหมือนละเมอเป็นทำนอง “ที่อยู่ปากแม่น้ำใหญ่ของ
นาร์เนีย ฉันจะลืมได้อย่างไร”

“ความหลังครั้งเก่า---” ลูซีพูดบ้าง “สมมุติว่าเรากลับ

“ไปอยู่ที่แคร์ พาราเวลกันใต้ ห้องโถงนี้คงเหมือนห้องโถงใหญ่
ซึ่งเรามีงานเลี้ยง”

“แต่น่าเสียดายที่ยังไม่มีอาหารเลี้ยง---” เอ็ดมันด์พูด
ต่อความ “นี่---ท่านทั้งหลาย ชักจะเย็นแล้วนะ---เห็นไหม
เงาทอดยาวขึ้นทุกที สังเกตหรือเปล่า ตอนนี้อยู่ไม่คอยร้อนแล้ว”

“เราเห็นจะต้องก่อกองไฟเสียแล้ว ถ้าต้องค้างคืนที่นี่”
ปีเตอร์กระการ “ฉันไม่ขัดคิดมา เราช่วยกันหาฟืนดีกว่า”

ทุกคนเห็นพ้องกับความคิดอันมีเหตุผลนี้ และกูดิกจ่อ
ช่วยกันอยู่ครึ่งชั่วโมง สวนแอบเปิ้ลที่เดินผ่านก่อนจะถึงสิ่ง-
ปรักหักพังนี้หาฟืนไม่ค่อยได้ ทั้งสี่จึงหาดูอีกทางด้านหนึ่งของ
ปราสาท เดินออกจากห้องโถงทางประตูเล็กด้านข้าง ด้านนี้มี
ก้อนหินและหินที่สุกกรอบอยู่จำนวนมาก แสดงว่า ครั้งหนึ่ง
คงเคยเป็นโถงทางเดินและห้องขนาดเล็กกว่าห้องโถง แต่บัดนี้
มีพืชพวกเนตเทิลและกุหลาบป่าขึ้นรกเรื้อ พันจากนี้คือกำแพง
ปราสาท มีช่องโหว่ขนาดใหญ่ ทุกคนจึงเดินลอดออกไป และ
เห็นว่า ข้างนอกเป็นป่าทึบ มีดคริม มีต้นไม้ใหญ่กว่าที่เคยเห็น
ทั้งกอไม้แห้งๆ กิ่งไม้ ไบไม้แห้งและลูกสน มากมาย ทั้งสี่เดินไป
เดินมาหลายเที่ยว จนเก็บรวบรวมเชื้อไฟได้กองใหญ่บนแท่นนั้น
ครั้นเดินถึงรอบที่ห้าก็พบบ่อน้ำอยู่นอกห้องโถงนั่นเอง มีวัชพืช
คลุมจนมิด เมื่อขจัดวัชพืชเหล่านี้ออก ก็เห็นว่าน้ำยังสะอาด ไส
และลึกลับ รอบๆ บ่อยังคงมีหินปูเป็นทางเดินไว้ครั้งหนึ่ง จากนั้น
เด็กหญิงก็ออกไปช่วยกันเก็บผลแอบเปิ้ลเพิ่ม เด็กชายก่อกองไฟบน

แทนโกลั่มห้องซึ่งมีกำแพงสองด้านเพื่อให้อุ่นที่สุด กว่าที่จะก่อไฟสำเร็จก็ต้องเสียไม้ขีดไปหลายกำน ในที่สุด---ทั้งสี่คนลงนั่งฟังกำแพงหันหน้าเข้าหากองไฟ ลอยอย่างผลแอปเปิ้ลโดยเสียบกับปลายไม้ แต่รสชาติไม่อร่อย เพราะไม่มีน้ำตาลทรายโรย และยังร้อนเกินกว่าจะบิกินอีกด้วย ครั้นรอให้เย็นก็ยังไม่อร่อย จึงกินผลแอปเปิ้ลสดแทน เอ็ดมันด์บอกว่า ทำให้รู้สึกว่าการที่โรงเรียนก็ไม่เลวนัก---“ถ้าใครเอาขนมปังแผ่นหนาทานเนยมายื่นให้ตอนนี้ ฉันไม่มีวันปฏิเสธแน่ๆ” เขาเสริม---แต่กระนั้นวิญญูณแห่งการผจญภัยก็เข้าครอบงำทุกคนจนไม่มีใครอยากกลับไปโรงเรียน

หลังจากกินแอปเปิ้ลผลสุดท้าย ชูซานก็ออกไปกินน้ำที่บ่ออีก และถืออะไรบางอย่างกลับเข้ามาด้วย

“นี่---คุณี่ลี” เธอพูดเหมือนมีอะไรติดคอ “ฉันพบที่ข้างๆบ่อน้ำ” เมื่อส่งสิ่งนั้นให้ปีเตอร์แล้ว เธอก็นั่งลง

คนอื่นรู้สึกว่าคุณานทำทำราวกับจะร้องไห้ เอ็ดมันด์กับลูซี่รับชะโงกดูสิ่งที่อยู่ในมือของปีเตอร์---เป็นวัตถุเล็กๆ สุกใส สะท้อนแสงไฟเป็นประกาย

“ตายละ---” ปีเตอร์พึมพำ เสียงของเขาฟังประหลาดไปอีกคน เขายื่นสิ่งนั้นให้คนอื่นดู

ทุกคนเห็นถนัดแล้วว่า สิ่งนั้นคือตัวหมากรุกเล็กๆ ขนาดธรรมดาที่จริงแต่หนักกว่าปกติ เพราะทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ นัยน์ต้าม้าทำด้วยทับทิมเม็ดเล็กๆ หรือพูดให้ถูกก็คือ นัยน์ตาของมันควรมีทับทิมสองเม็ด แต่ตอนนี้เหลือเพียงเม็ดเดียว เพราะอีกเม็ดหนึ่งหลุดหายไป

“เอ๊ะ!---” ลูซี่อุทานขึ้น “เหมือนตัวหมากรุกทองคำ ซึ่งพวกเราใช้เล่นที่แคร์ พาราเวล ตอนเป็นพระราชอาชญากรราชินีนี่นา---”

“ทำใจดีๆนะ ซู” ปีเตอร์ปลอบน้องสาวอีกคนหนึ่ง

“ฉันอดคิดไม่ได้ ปีเตอร์---” คุณานตอบ “เพราะทำให้นึกถึง---เวลาอันแสนสุข---ฉันจำได้ว่าเล่นหมากรุกกับพวกฟอนและยักษ์ใจดี แล้วมีพวกเงือกร้องเพลงอยู่ในทะเล มีม้าตัวสวยของฉัน---แล้ว---แล้วยังมี---”

“นี่แน่ะ” ปีเตอร์พูดด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนไป “พวกเราควรเริ่มใช้สมองกันบ้าง”

“ใช้สมองเรื่องอะไรล่ะ” เอ็ดมันด์ถาม

“ไม่มีใครแปลกใจเลยหรือว่า เรากำลังอยู่ที่ไหนกัน---”
ปีเตอร์ตั้งคำถาม

“พูดต่อไปสิ ปีเตอร์---” ลูซีxor้อง “ฉันรู้สึกมานาน
เป็นชั่วโมงๆแล้วละ ว่า มีอะไรเร้นลับเกี่ยวกับที่นี่”

“พูดไปเลย ปีเตอร์” เอ็ดมันด์สนับสนุนอีกคน “ทุกคน
กำลังอยากฟัง”

“เรากำลังอยู่ที่ซากปรักหักพังของแคร้ พาราเวล” ปีเตอร์
บอก

“แต่ว่า นี่แน่ะ---” เอ็ดมันด์ท้วง “ฉันหมายถึง---ที่มี
เหตุผลอะไรถึงเข้าใจเช่นนั้น ที่นี่พังทลายมานานเท่าไรแล้ว
ก็ไม่รู้ คุณต้นไม้ใหญ่ๆ ขึ้นอยู่ชิดประตูปราสาทนั้นเป็นไร และ
หินเหล่านี้ก็อะไร ใครๆก็รู้ว่าไม่มีคนอยู่ที่นี้มานานนับร้อยๆปี”

“ฉันก็เห็นเหมือนกันแหละ---” ปีเตอร์บอก “นั่นคือ
ปัญหาสำหรับเรา แต่ตอนนี้เราพักเรื่องนั้นไว้ก่อน ฉันอยาก
ทำความเข้าใจเป็นข้อๆไป---ข้อแรก ห้องโถงใหญ่นี้มีขนาด
และรูปทรงเหมือนกับห้องโถงที่แคร้ พาราเวล ลองนึกภาพว่า
มันมีหลังคาครอบข้างบน มีพื้นหินสีต่างๆ แทนที่จะมีแต่หญ้า
ขึ้นเต็มอย่างนี้ และยังมีผ้าปักประดับผนังห้องทุกด้าน มันก็
คือท้องพระโรงของพวกเรานั่นเอง”

คนอื่นๆนิ่งเงียบ

“ข้อสอง---” ปีเตอร์พูดต่อไป “บ่อน้ำของปราสาทนี้ก็

อยู่ในตำแหน่งเดียวกันกับบ่อน้ำของแคร์ พาราเวล คือออกไปทางทิศใต้ของห้องโถงใหญ่ แล้วยังมีรูปทรงและขนาดเดียวกัน ไม่มีผิด”

ทุกคนยังไม่พูดอะไร

“ข้อสาม ชูซานเพิ่งพบหมากรุกตัวหนึ่งซึ่งเราเคยใช้เล่น ---หรืออย่างน้อยก็เหมือนที่เราเคยใช้เล่น ยังกับเป็นคู่กัน”

ก็ยังไม่มีใครตอบได้สักคำอยู่นั่นเอง

“ข้อสี่ จำได้ไหม---ก่อนวันที่หลุดจากคาโลร์เมนจะมาเพียงวันเดียวนะ เราปลุกต้นไม้ทำเป็นสวนผลไม้ที่นอกประตูทิศเหนือของปราสาทแคร์ พาราเวล โปโมนาซึ่งเป็นเทวียิ่งใหญ่ที่สุดในป่ามาเองทีเดียวนะ เพื่อประทานพรให้เติบโต แล้วพวกคุณก็เอื้อเพื่อขุดดินให้ เธอจำไม่ได้หรือ หัวหน้าตลกๆของพวกคุณที่ชื่อลิลี่โกลด์ฟว์ ยืนเท้าด้ามเสียมแล้วพูดว่า ‘โปรดเชื่อเถิด---ฝ่าบาทจะต้องพึ่งพาไม้ผลเหล่านี้สักวันหนึ่ง’ แล้วเขาก็ทำนายถูกต้องจริงๆ”

“ฉันจำได้---ฉันจำได้” ลูซี่ร้องขึ้น ตบมืออย่างพอใจ

“แต่ว่า---ปีเตอร์” เฮ็ดมันด์ค่าน “ฉันคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ เริ่มด้วยเรื่องที่เราเห็นๆกันอยู่แล้ว คือ พวกเราไม่ได้สะพร่าปลุกสวนนั้นให้ชิดประตูปราสาทสักหน่อย ใครจะบ้าทำอย่างนั้นเล่า”

“ก็ไม่ได้ปลุกนะสิ” ปีเตอร์เห็นด้วย “ต้นไม้ขยายพันธุ์ของมันเอง”

“อีกอย่าง---” เอ็ดมันด์พูดต่อ “แคร์ พาราเวล ไม่ได้อยู่บนเกาะสักหน่อย”

“นั่นแหละ ฉันถึงได้งงเหมือนกัน แต่ว่ามันเป็น---เอ เขาเรียกอะไรนะ---แหลมนั่นเอง มันยื่นออกไปในน้ำจนเกือบจะเป็นเกาะอยู่แล้ว มันอาจถูกทำให้กลายเป็นเกาะ หลังจากสมัยของเราก็ได้ ไม่ใช่หรือ เพียงขุดคอคอดเท่านั้น”

“เดี๋ยวก่อน---” เอ็ดมันด์พูดอีก “ที่พี่พูดว่า ‘หลังจากสมัยของเรา’---แต่ว่า เพียงปีเดียวเท่านั้นนะที่เรากลับมาจากนาร์เนีย พี่จะให้เชื่อหรือว่า ภายในเวลาหนึ่งปีนี่ ปราสาทได้พังลงมา แล้วป่ากิ่งอกงามขึ้นกลายเป็นป่าใหญ่ รวมทั้งต้นไม้เล็ก ๆ ที่พวกเราปลูกกับมือก็กลายเป็นสวนผลไม้ใหญ่โตเก่าแก่ แล้วยังอะไร ๆ อีกเยอะแยะ เป็นไปไม่ได้หรอกน่า พี่ชาย”

“มีอีกเรื่องหนึ่ง” ลูซี่พูดบ้าง “ถ้าเป็นแคร์ พาราเวลจริงสุดเท่าที่ฉันนี้ควรมีประตูบานหนึ่ง และเราน่าจะกำลังนั่งฟังประตูนั้น จำได้ไหม ประตูที่ลงไปยังท้องพระคลังยังงั้นละ”

“ฉันว่าไม่มีประตูเหลือแล้ว” ปีเตอร์ว่าพลางลุกขึ้นยืน
ผนังด้านหลังพวกเขามีถ้ำโอวีปกคลุม

“เดี๋ยวก็นึกกัน” เอ็ดมันด์ว่า เขาคว้าไม้ท่อนหนึ่งจากกองซึ่งวางเตรียมไว้เป็นเชื้อไฟ แล้วเอาไม้นั้นเคาะผนังที่มีถ้ำโอวีเสียงไม้กระทบผนังหินดัง แปะก-แป้ก เคาะอีกก็เป็นเสียง แปะก-แป้กอีก และแล้วทันใดก็เป็นเสียง บัง-บัง แผลกออกไป เสียงเหมือนข้างในเป็นโพรง เสียงไม้กระทบไม้

“พระเจ้าช่วย!” เอ็ดมันด์ร้องอุทาน

“เราต้องเอาเขาไอวี่นี้ออกเสียก่อน” ปีเตอร์บอก

“โอ้ เอาไว้พรงนี้เข้าเถอะน่า” ซูซานพูด “อย่าเพิ่งไปยุ่ง

กับมันเลย ไหนๆจะต้องค้างคืนกันที่นี่แล้ว ฉันไม่อยากให้มี ประตูเปิดโล่งอยู่ข้างหลัง แล้วยังมีช่องดำทะมึนบ่อเริ่มที่อาจจะ มีอะไรไหลออกมาก็ได้ แต่มันยังมีลมและอากาศชั้นอีก โกลั่มิด แล้วด้วย”

“ซูซาน พุดอะไรอย่างนั้น---” ลูซี่ท้วงพลงเหลือบมอง อย่างตำหนิ

แต่เด็กชายสองคนตื่นตื่นเสียจนไม่เอาใจใส่คำพูดของ ซูซาน ทั้งคู่ทิ้งเก้าอี้ว้อออกด้วยมือและมิดพับของปีเตอร์ จน มิดพับหัก จึงต้องใช้มิดพับของเฮ็ดมันด์แทน ไม่ช้า ทัวบริเวณ ที่พวกเขา นั่งอยู่เดิมก็มีเก้าอี้ว้อกองสุมอยู่เต็ม---ในที่สุด ประตู ตรงนั้นก็หายรก

“ใส่กุญแจ---จริงแท้แน่นอน” ปีเตอร์ว่า

“แต่ไม้บานประตูนี้ผูกหมดแล้ว” เฮ็ดมันด์บอก “เราดึง มันออกเป็นเศษเล็กเศษน้อยได้ง่ายๆ เอามาทำเชื้อไฟ เอาละ ---ลงมือได้แล้ว”

งานนี้ใช้เวลามากกว่าที่คิด กว่าจะเสร็จ ในห้องโถงใหญ่ ก็มิดสลัวแล้ว เริ่มเห็นดวงดาวปรากฏหนึ่งหรือสองดวงเห็น- ศิริษะ

ไม่เพียงซูซานที่นึกหวาด---เด็กชายทั้งสองยืนอยู่บน กองเศษไม้ที่ทิ้งลงมา ภูมือเอารอยสกปรกออก พลงจ้องเข้าไป ในช่องทางเข้าที่เห็นดำมิดและเย็นเยือก ซึ่งพวกตนเปิดออก

“ที่นี่ ต้องใช้คบไฟ” ปีเตอร์ว่า

“โอ้ จะทำทำไมนะ” ชูซานท้วงอีก “อย่างที่เอ็ดมันด์ว่าเมื่อตะกี้---”

“แต่ตอนนี้ฉันไม่ว่าแล้ว” เอ็ดมันด์จัดขึ้น “ฉันเองก็ยังไม่เข้าใจหรอก แต่เราค่อยว่าเรื่องนั้นกันทีหลัง พี่จะลงไปโซ่ไหม ปีเตอร์”

“ต้องลงสิ” ปีเตอร์ตอบ “ทำใจดีๆนะชูซาน อย่าทำตัวเป็นเด็กไปหน่อยเลย ยังไงเราก็กลับมาอยู่ในนาร์เนียแล้ว--- เธอเป็นพระราชินีองค์หนึ่งของที่นี่นะ และถึงยังไง เรากงนอนไม่หลับหรอก ลงว่ามีเรื่องลึกลับติดสมองอยู่แบบนี้”

ทั้งสี่คนพยายามใช้ไม้ท่อนยาวเป็นคบไฟ แต่ไม่สำเร็จ เพราะถ้าชูขึ้นสูง ไฟก็ดับ แต่หากถือให้เปลวไฟต่ำลง ไฟก็ลมมือและควันเข้าตา ในที่สุดก็ต้องใช้ไฟฉายของเอ็ดมันด์ โชคดีที่เขาได้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อไม่ถึงสัปดาห์นี้เอง ถ่านไฟฉายจึงยังใหม่ เอ็ดมันด์เดินเข้าไปเป็นคนแรกกลางฉายไฟส่องทาง ถัดมาคือลูซี่ ตามด้วยชูซาน ปีเตอร์รั้งท้าย

“ฉันมาถึงหัวบันไดที่จะลงไปข้างล่างแล้วนะ” เอ็ดมันด์รายงาน

“นับขั้นบันไดสิ” ปีเตอร์สั่ง

“หนึ่ง-สอง-สาม---” เอ็ดมันด์เริ่มนับพร้อมกับก้าวลงอย่างระมัดระวัง เขานับไปจนถึงสิบหก “---แล้วก็ถึงพื้นล่าง” เขาตะโกนบอก

“ถ้ายังงั้น---ที่นี้คงต้องเป็นแคร์ พาราเวลจริง ๆ” ลูซี่พูด

“บันไดมีสิบหกขั้นเหมือนกันเลย”

หลังจากนั้น ไม่มีใครพูดอะไรอีก จนกระทั่งทั้งสี่มาขึ้นรวมกันที่เชิงบันได เอ็ดมันด์เริ่มฉายไฟกราดไปรอบๆ

“โอ---โอ---โฮ!” เด็กทั้งสี่ส่งเสียงออกมาพร้อมๆกัน

เพราะบัดนี้ ทุกคนแน่ใจแล้วว่านี่คือห้องพระคลังโบราณของแคร์ พาราเวล ซึ่งครั้งหนึ่งตนเคยปกครอง เป็นพระราชพาณิชของนาร์เนีย มีทางเดินอยู่ตรงกลางห้อง(เหมือนในเรือนกระจก) และสองข้างทางเดินมีชุดเกราะลำค่าของอัศวินตั้งอยู่เป็นระยะ ราวกับบรรดาอัศวินกำลังทำหน้าที่พิทักษ์สมบัติ พื้นที่ระหว่างชุดเกราะอัศวินเหล่านี้ตลอดจนสองฟากทางเดิน มีชั้นวางสิ่งของมีค่าต่างๆ อาทิ สร้อยคอ กำไลแขน แหวน จาน ชามทองคำ งาช้างยาวใหญ่ เข็มกลัด มงกุฎเล็ก สายสร้อย และอัญมณีต่างๆ ที่ยังไม่เข้าเรือนกองสุ่มกันอยู่จุดจั่วเพื่อกหุ้มัน ทั้งเพชร ทับทิม โกเมน มรกต บุษราคัม พลอยสีม่วง ข้างใต้ชั้นเหล่านี้ยังมีหีบไม้โอ๊คคาดสายเหล็กติดกุญแจสายยูแน่นหนา อากาศช่างหนาวเยือก เย็นจับใจ และนิ่งสงบจนได้ยินเสียงหายใจของแต่ละคนถนัด สมบัติเหล่านี้ฝุ่นจับเขรอะ ถ้าพวกเขาระลึกไม่ได้ว่าอยู่ที่ใด และจำสิ่งต่างๆ ไม่ได้ ก็คงไม่มีใครนึกว่ามันเป็นสมบัติล้ำค่าด้วยซ้ำ ที่นี้ดูน่าหดหูใจ และน่ากลัวนิดๆ เพราะเหมือนกับถูกทอดทิ้งเนิ่นนาน จึงไม่มีใครพูดอะไรกันมานานกว่าหนึ่งนาทีก

หลังจากนั้น ต่างก็เที่ยวเดินหยิบสิ่งนี้สิ่งนั้นขึ้นดู ราวกับ

ได้กลับมาเจอเพื่อนเก่าแก่ ถ้าผู้อ่านอยู่ที่นั่นด้วย คงจะได้ยินเสียงอุทาน เช่น ‘คูลี! แหวนราชาภิเษกของเรา---จำได้ไหม ตอนที่เราสวมครั้งแรกนะ---นี่ไง! เข็มกลัดอันเล็กที่พวกเราคิดว่าหายเสียแล้ว---นั่นไง! ชุดเกราะที่พี่สวมไม่ใช่หรือ ในงานประลองฝีมือที่หมู่บ้านโดดเดี่ยว---จำได้ไหม คนกระทำของชั้นนั้นให้ฉัน---จำได้ไหม ที่เรามาจากเขามาข้างอันนั้น---จำได้ไหม---จำได้ไหม---’

แต่ทันใด เอ็ดมันด์ก็พูดขึ้นว่า

“นี่---พวกเราไม่ควรใช้ไฟฉายอย่างไม่เป็นเรื่องนะ ใครจะรู้ว่าเราจำเป็นต้องใช้อีกนานแค่ไหน เอาสิ่งที่ต้องการ แล้วออกไปข้างนอกเสียที่จะดีกว่า”

“ต้องเอาของขวัญของเราติดตัวไปด้วย” ปีเตอร์บอก

นานมาแล้ว ขณะที่อยู่ในนาร์เนีย ปีเตอร์ ชูซานและลูซี่ ได้รับของขวัญในเทศกาลคริสต์มาส ซึ่งทั้งสามเห็นว่ามีความสำคัญ อัญมณีทั้งอัญมณีเสียอีก เอ็ดมันด์คนเดียวไม่ได้รับ เพราะเขาไม่ได้อยู่ด้วยในตอนนั้น (เป็นความคิดของเขาเอง และหากผู้อ่านอยากรู้ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร ก็หาอ่านได้ในหนังสือเล่มก่อนหน้า)

ทั้งหมดเห็นพ้องกับปีเตอร์ จึงเดินไปตามทางเดินจนถึงผนังห้องด้านในสุด เป็นความจริง---ของขวัญของพวกเขายังคงแขวนอยู่ที่นั่น ของขวัญของลูซี่เล็กกระจ้อยที่สุด เป็นขวดไบเล็กนิต ทำด้วยเพชรแทนที่จะเป็นแก้ว และยังมีไอศถวิเศษ

อยู่อีกกว่าครึ่งขวด โอสถนี้รักษาบาดแผลและรักษาโรคได้เกือบทุกชนิด ลูซี่ไม่พูดจา แต่ที่ท่าเคร่งขรึมขณะปลดของขวัญของตนจากที่แขวนบนผนัง แล้วสะพาย เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกเหมือนมีขวดใบเล็กดวงอยู่ข้างตัว มีต่างจากในกาลก่อนที่เธอสะพายขวดนั้นอยู่เป็นประจำ

ของขวัญของซูซานคือคันธนูกับลูกธนูและเงาข้างคันธนูก็อยู่ที่เดิม รวมทั้งแล่งทำด้วยงาช้างบรรจุลูกธนูติดขนนกจนเต็ม แต่---

“เอ๊ะ! ซูซาน” ลูซี่ทัก “เงาข้างของพี่หายไปไหนล่ะ”

“น่าโมโหจริง ๆ ---” ซูซานพูดหลังจากหยุดคิดชั่วครู่ “---ฉันจำได้แล้วละ ฉันเอาติดตัวไปด้วยในวันสุดท้าย ก็วันที่เราออกไปตามกวางขาวกันไงเล่า คงจะหล่นหายไปตอนที่เรามะงุมมะงาหรากลับไปยังอีกโลกหนึ่ง---ฉันหมายถึงว่า กลับอังกฤษนะ”

เอ็ดมันด์เป่าปาก นับเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ เพราะเป็นเงาข้างวิเศษ เมื่อเป่าเงาข้างนี้ ความช่วยเหลือมาถึงเสมอไม่ว่าอยู่ที่ใด

“ในที่ที่เราอยู่กันนี้ มันจะช่วยได้มาก” เอ็ดมันด์เปรย

“ไม่เป็นไรหรอก---” ซูซานพูด “ฉันยังมีคันธนูอยู่” ว่าแล้วก็ปลดลงมา

“สายธนูเปียกหรือเป่ามันนะ ซู” ปีเตอร์ทักขึ้น

อากาศในท้องพระคลังนี้อาจจะมีอาถรรพ์ หรือด้วยเหตุ

ใดก็ตาม ปรากฏว่าคັນธนูของซูซานยังอยู่ในสภาพดีมาก ซูซาน
ชำนาญการยิงธนูและว่ายน้ำเป็นพิเศษ เพียงชั่วพริบตาที่ขึ้นสาย
คันธนูเสร็จ เธอตะเตสสายธนูเบาๆ มันส่งเสียงทันทันที เป็นเสียง
กรีดแหลมกระหึ่มทั่วห้อง---เสียงนี้พาพวกเด็กๆ ไปสู่วันวาร
แห่งอดีต ชัดเจนยิ่งกว่าทุกสิ่งที่ได้พบมาแล้ว---ภาพการทำศึก
ล่าสัตว์ งานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่---เหล่านี้แล่นกลับสู่ความทรงจำ
ของทุกคน

ครั้นแล้ว ซูซานก็ลดสายธนูลง และสะพายแล่งธนูไว้
ข้างลำตัว

ลำดับต่อไป ปีเตอร์ปลดของขวัญของเขาออกมา เป็นโล่
มีรูปสิงโตมหึมาสีแดง กับดาบกษัตริย์ ปีเตอร์เป่าและเคาะของ
สองสิ่งบนพื้นให้หมดฝุ่น เขาสอดแขนเข้าในห่วงถือโล่ แฉวน
ดาบไว้ข้างเอว ทีแรกเขาคิดว่าดาบจะขึ้นสนิมและติดอยู่กับฝัก
แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ปีเตอร์กระชากดาบจากฝักอย่างรวดเร็ว
แล้วชูขึ้นจนต้องแสงไฟฉายเป็นประกายวาว

“นี่คือดาบรินด้อนของฉัน!” เขาประกาศ “ฉันเคยใช้
สังหารสุนัขป่ามาแล้ว” น้ำเสียงของเขาแปลกไป และคนอื่นๆ
รู้สึกได้ว่าเขากลับเป็นจอมราชันปีเตอร์อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากนั่งไปชั่วครู่ ทุกคนก็นึกขึ้นได้ว่าต้องประหยัด
ถ่านไฟฉายเอาไว้

พวกเด็กๆ กลับขึ้นบันไดมาที่เดิม พอเติมเชื้อไฟเติมที่
อีกครั้ง พี่น้องสี่คนก็นอนรวมเป็นกลุ่มเพื่ออาศัยไออุ่นของกัน-

และกัน พันทึง นอนไม่สบายเลย แต่ทุกคนก็หลับลงได้

3

คนแคระ

ข้อเสียของการนอนกลางแจ้งคือ เรามักตื่นเช้าเกินไป และเมื่อตื่นนอนแล้วก็ต้องลุก เนื่องจากพื้นดินแข็งกระด้างเสียจนนอนไม่สบาย ร้ายยิ่งกว่านั้น--เมื่อตื่นแล้วไม่มีอะไรกินเป็นอาหารมือเช้า นอกจากแอปเปิ้ล ทั้ๆที่เมื่อคืนก็ได้กินเพียงแอปเปิ้ลเป็นอาหารมือค่ำ

หลังจากลูซี่บอกว่าเช้านี้อากาศดีจริง ซึ่งก็เป็นความจริง
--ดูเหมือนจะไม่มีอะไรดี ๆ ให้กล่าวถึงกันอีก
เอ็ดมันด์พูดอย่างที่ทุกคนกำลังนึก นั่นคือ
“เราต้องหาทางออกไปให้พ้นจากเกาะนี้”
หลังจากดื่มน้ำจากบ่อน้ำและล้างหน้าแล้ว ทั้งหมดก็เดิน

ลุยล้าธารกลับไปยังชายฝั่งทะเลอีกครั้ง สี่พี่น้องจ้องดูช่องแคบซึ่งขวางกั้นพวกเขาไว้จากแผ่นดินใหญ่

“เราคงต้องว่ายน้ำข้ามไปละกระมัง” เอ็ดมันด์พูดขึ้น

“ซุนะคงไหวละ” ปีเตอร์พูด (ซุชานว่ายน้ำที่โรงเรียนได้รางวัลหลายรางวัลแล้ว) “พวกเราที่เหลือนี้จะไหวหรือเปล่า ยังไม่รู้เลย” เวลาใช้คำว่า ‘พวกเราที่เหลือนี้’ แท้จริงแล้วปีเตอร์หมายถึงเอ็ดมันด์ ซึ่งไม่สามารถว่ายน้ำไปกลับรวดเดียวได้ในสระน้ำของโรงเรียน กับลูซี่ซึ่งยังว่ายน้ำไม่ค่อยเป็น

“ถึงอย่างไร ก็อาจจะมีกระแสน้ำ” ซุชานบอก “พ่อพูดเสมอว่า เป็นเรื่องโง่งที่จะลงว่ายน้ำในที่ซึ่งเราไม่รู้จัก”

“แต่---ปีเตอร์” ลูซี่พูด “ฉันรู้ตัวว่าว่ายน้ำไม่เอาไหน เมื่ออยู่ที่บ้าน หมายถึงที่อังกฤษนะ แต่พวกเราทุกคนว่ายน้ำกันได้แล้วไม่ใช่หรือ สมัยที่เราอยู่ที่นั่นนานมาแล้ว---สมมุติว่า มันนานมาแล้วนะ---ตอนที่เราเป็นพระราชอาชญากรรมแห่งนาร์เนีย ตอนนั้นเราสู้มากันด้วย แล้วทำอะไรๆ อีกหลายอย่างที่ไม่คิดว่า---”

“แต่ตอนนั้นพวกเราโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่” ปีเตอร์ตอบ “เราปกครองนาร์เนียนานเป็นปีๆ เรียนรู้สิ่งต่างๆ ทว่าตอนนี้เรากลับมามีอายุแท้จริงตามเดิมของเราแล้วไม่ใช่หรือ”

“โอ๊ะ---” เอ็ดมันด์อุทานด้วยน้ำเสียงที่ทำให้ทุกคนต้องหยุดพูดและหันมาฟังเขา “ฉันเข้าใจแล้วละ” เอ็ดมันด์บอก

“เข้าใจอะไรกัน” ปีเตอร์ถาม

“---ก็เรื่องทั้งหมดนี้ไงล่ะ” เอ็ดมันด์เริ่มอธิบาย “เรื่องที่เราจนสนทน่ห้กันเมื่อคืนนี้ว่า พวกเราไปจากนาร์เนียเพียงปีเดียว แต่ราวกับว่าไม่มีใครอยู่ที่แคร์ พาราเวล หลายร้อยปีแล้ว นั่นแหละ---พี่ไม่เห็นหรือ ไม่ว่าเราอยู่ที่นาร์เนียนานแสนนานเพียงใด แต่เมื่อเรากลับไปทางตู้เสื้อผ้า ก็ดูเหมือนว่าเราแทบจะไม่ได้ใช้เวลาเลย”

“เอื้อ---พูดต้อลิ” ซูซานว่า “ฉันว่าฉันพอจะเห็นอะไรรางๆบ้างแล้วละ”

“หมายความว่า---” เอ็ดมันด์พูดต่อ “ขณะที่เราอยู่นอกนาร์เนีย เราไม่มีทางรู้เลยว่าเวลาในนาร์เนียนั้นผ่านไปนานแค่ไหน ทำไมเวลาของนาร์เนียจะเป็นร้อยปีพันปีไม่ได้ ขณะที่เวลาในอังกฤษผ่านไปเพียงปีเดียว”

“เยี่ยมมาก เอ็ด” ปีเตอร์ชม “ฉันว่านายหาคำอธิบายได้แล้ว ถ้าเช่นนั้น เวลาคงผ่านมาหลายร้อยปีจริงๆตอนเราอยู่ที่แคร์ พาราเวล และขณะนี้เรากำลังกลับมายังนาร์เนียอีกครั้งเหมือนพวกที่ไปสงครามครูเสด พวกแองโกล-แซ็กซอน หรือพวกบริเตนโบราณ หรือใครก็ตามที่คืนสู่ประเทศอังกฤษในยุคปัจจุบันนั่นเอง”

“พวกเขาคงประหลาดใจและตื่นเต้นกันมากนะ ที่พบพวกเราอีก---” ลูซี่พูดได้เพียงนั้น คนอื่นๆก็ส่งเสียงออกมาพร้อมกันว่า “เจียบ!” หรือ “ดูนั่น!” เพราะกำลังมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น

บนแผ่นดินใหญ่มีส่วนที่เป็นป่าขึ้นแหลมออกค่อนไปทางขวามือของทุกคนเล็กน้อย เด็กๆ แน่ใจว่า พันหัวแหลมนี้ไปจะต้องเป็นปากน้ำ ขณะนี้มีเรือลำหนึ่งแล่นอ้อมหัวแหลม เมื่อพ้นมาแล้ว เรือลำนั้นก็แล่นมาตามช่องแคบ ตรงมายังที่เด็กทั้งสองยืนอยู่ ในเรือมีคนสองคน คนหนึ่งกรรเชียงอีกคนนั่งอยู่ท้ายเรือทำหน้าที่ยึดดูอะไรบางอย่างที่ขยับขลุกลงไปมาได้ดังมีชีวิต ทั้งสองท่าทางเป็นทหาร เพราะสวมหมวกเหล็ก และสวมเสื้อเกราะอ่อนน้ำหนักเบา ใบหน้ามีขนาดเครา ดูดุดัน เด็กทั้งสองรีบถอยจากหาดทรายเข้าไปในราวป่า ฝ้าดู แต่ไม่กล้าขยับเขยื้อน

“ตรงนี้ก็ได้วะ” เสียงทหารที่นั่งท้ายเรือพูดขึ้น เมื่อเรือแล่นมาถึงตรงหน้าพวกเขาเด็กๆ พอดี

“เอาหินผูกเท้าถ่วงเสียหน่อยดีไหม เจ้านาย” อีกคนแนะนำขึ้นพลางร่าย

“เฮ้อ---” อีกฝ่ายหนึ่งทำเสียงคำรามในคอ “ไม่จำเป็น
ดอกนะ เราไม่ได้เอาก่อนหินติดมาด้วย ถึงไม่ใช่หินถ่วง มันก็
ต้องจมน้ำตายแน่ ถ้าเรามัดมันให้แน่นพอ” พูดจบกก็ลุกขึ้นยืน
ยกถุณขึ้นขึ้น

ปีเตอร์เห็นตอนนี้เองว่าถุณนั้นมีชีวิตจริง ๆ แท้จริงแล้ว
ก็คือคนแคะคนหนึ่งซึ่งถูกมัดมือมัดเท้า กำลังดิ้นรนสุดชีวิต
เพียงชั่วคราว ปีเตอร์ก็ได้ยินเสียงกรีดแหลมของสายธนูอยู่ข้างหู
เห็นทหารคนนั้นผงะ มือปายเปปะ ปล่อยคนแคะหล่นลงไป
ที่ท้องเรือ แล้วตัวเองก็เสียหลักหล่นลงน้ำ พอเห็นเขาตะกาย
บุกโคลนขึ้นฝั่งด้านโน้น ปีเตอร์ก็รู้ทันทีว่า ลูกธนูของชูซาน
ถูกหมวกเหล็ก ปีเตอร์หันมาดูน้องสาว เห็นใบหน้าค่อนข้างซีด
แต่ประทับลูกธนูลูกที่สองเข้ากับสายธนูพร้อมแล้ว ลูกธนูนั้น
มิได้พุ่งออกไป เพราะเมื่อทหารอีกคนเห็นเพื่อนหล่นลงน้ำ เขา
ก็ร้องเสียงหลง และกระโจนลงน้ำไปด้วย แล้วลุยน้ำ(น้ำตื้นพอ
ให้เขาลุยได้) ขึ้นฝั่ง หายลับเข้าไปในป่าของแผ่นดินใหญ่

“เร็วเข้า! เดี่ยวเรือจะลอยตามน้ำ” ปีเตอร์ตะโกนบอก

ปีเตอร์กับชูซานกระโจนลงน้ำทั้งเสื้อผ้าน้ำ และก่อนที่น้ำ
จะขึ้นถึงหัวไหล่ ก็คว้าแคมเรือไว้ได้ ในเวลาไม่กี่นาที ทั้งสอง
ก็ช่วยกันลากเรือจนถึงหาดทราย และยกคนแคะขึ้นจากเรือ
เอ็ดมันด์ใช้มีดพับตัดเชือกที่มัดมือมัดเท้าออก (ดาบของปีเตอร์
คมก็จริง แต่งานเช่นนี้ใช้ดาบไม่ถนัดมือ เพราะผู้อ่านจะจับดาบ
ได้ก็แต่ตรงด้ามเท่านั้น)

พอคนแคระเป็นอิสระ เขาก็ลุกขึ้นนั่ง นวดแขนและขา ให้หายชา แล้วเขาก็ร้องออกมา

“เอ้อ---เขาจะลือกันยังไงก็ช่าง แต่สัมผัสของพวกท่าน ไม่เหมือนผีเลยนี่”

คนแคระคนนี้รูปร่างเหมือนคนแคระทั่วไป ก็รูปร่างม่อต้อ และอกใหญ่ ความสูงของเขาหากลุกขึ้นยืนก็คงราวๆ สามฟุต เครารูปร่างเป็นเส้นหยาบหนาสีแดงบดบังใบหน้าจนเกือบมิด เห็นแต่จมูกแหลมจุ่ม และดวงตาดำบอกแววรีนเริง

“ถึงอย่างไร---จะเป็นผีหรือไม่ใช่ผี ที่แน่ๆคือพวกท่าน ช่วยชีวิตข้าไว้ และข้าต้องขอบใจอย่างยิ่ง”

“ทำไมพวกเราถึงต้องเป็นผีด้วย” ลูซี่ชักอย่างสงสัย

“ช่วยชีวิตของข้า ได้ยินเขาเล่ากันว่า ป่าแถวนี้มีผีมาก พอๆกับต้นไม้ เขาว่ากันอย่างนั้นนี่ เวลาเขาอยากกำจัดใคร ก็มักจะพามาที่นี้ (เหมือนอย่างที่เขาทำกับข้ามันแหละ) แล้วบอก

ว่าเอามาทิ้งไว้ให้ผีจัดการ แต่ข้าคิดว่าเขาคงปวดคอ หรือไม่ก็
จับถ่วงน้ำเสียมากกว่า ข้าเองไม่ค่อยเชื่อเรื่องผีสางนักรอกแต่
ไอ้ข้าฉลาดสองคนที่พวกท่านยังไปเมื่อครู่ละ เชื่อสนิทใจเลย เขา
กลัวที่ต้องพามาพบความตาย ยิ่งกว่าที่ข้ากลัวว่าจะต้องตาย
ด้วยข้าวันนี้”

“อ้อ---มีน้ำเล่า พวกนั้นถึงเปิดอ่าวเลย” ชูซานว่า

“ไหน ว่าอะไรนะ” คนแคระรีบถาม

“สองคนนั้นหนีไปได้” เอ็ดมันด์บอก “ขึ้นแผ่นดิน-
ใหญ่ไปแล้ว”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้ตาย” ชูซานบอก “ไม่ต้องการให้
ใครคิดว่า ระยะเวลาแค่นี้ก็ยังมีผลขาด

“เอ้อ---” คนแคระทำเสียงครุ่นคิด “นั่นไม่ใช่เรื่องดีนัก
อาจหมายถึงความยุ่งยากภายหลัง เว้นแต่พวกนั้นจะปิดปาก
สนิทเพราะกลัวความผิด”

“เขาพาท่านมาถ่วงน้ำทำไม” ปีเตอร์ถาม

“เอ้อ---ก็ข้าเป็นอาชญากรสำคัญนะสิ สำคัญมากนะ”
คนแคระตอบอย่างครึกครื้น “เรื่องมันยาว---แต่ว่าตอนนี้ ข้า
อยากรู้ว่าพวกท่านจะเชิญข้ากินอาหารเข้าด้วยหรือเปล่า คนที่
จะถูกประหารชีวิตนี้ น้อย่อยทำงานหนักมาก รู้ไหม”

“เรามีแต่แอปเปิ้ลเท่านั้น” ลูซี่บอก เสียงละห้อย

“ยังดีกว่าไม่มีอะไร แต่สู้ปลาสดใหม่ๆไม่ได้” คนแคระ
พูด “ข้าเห็นท่านจะต้องเป็นฝ่ายเชิญพวกท่านร่วมกินอาหารเข้า

กับข้าแทนเสียแล้วละ ข้าเห็นในเรือมีเครื่องมือตกปลาด้วย---
ถึงอย่างไรเราก็ต้องอ้อมเรือไปไว้ทางด้านโน้นของเกาะเสียก่อน
ไม่เช่นนั้นคนบนแผ่นดินใหญ่จะต้องเห็นเข้าแน่นอน”

“ฉันควรจะนึกได้ก่อนหน้านี้อ” ปีเตอร์รับ

เด็กทั้งสี่กับคนแคระลงไปริมน้ำ ผลักเรือออกอย่างยาก-
ลำบาก ก่อนจะทุลักทุเลขึ้นเรือ คนแคระเข้าจัดการทันที แต่
พายใหญ่เกินตัวคนแคระ ปีเตอร์จึงทำหน้าที่กรรเชียง คนแคระ
ถือหางเสือ พาเรือขึ้นเหนือไปตามช่องแคบ แล้วเลี้ยวหัวแหลม
มุ่งสู่ตะวันออก จากในเรือ เด็ก ๆ มองขึ้นไปตามลำน้ำได้ตลอด
จนเห็นชายฝั่งทะเลที่มีอ่าวมีแหลมยื่นออกมามากมาย ต่างก็
คิดว่าพอจะจำภูมิประเทศได้บ้าง แต่ป่าซึ่งต้นไม้เติบโตขึ้นมาก

หลังจากสมัยที่ตนเคยอยู่ ทำให้ทุกสิ่งดูแปลกตา

พอเรือมาถึงด้านตะวันออกของเกาะอันเป็นทะเลเปิด คนแคะก็ตกปลา ที่ตกได้ส่วนใหญ่คือปลาพาเวนเดอร์ ซึ่งเป็นปลาสีรุ้งสวย พวกเด็กจำได้ว่าเคยกินปลาชนิดนี้ที่แคร์ พาราเวล เมื่อครั้งกระโน้น หลังจากตกปลาได้มากพอแล้วก็แล่นเรือเข้าไปในร่องน้ำแห่งหนึ่งและผูกเรือไว้กับต้นไม้ คนแคะซึ่งดูมีความสามารถรอบตัว (อันที่จริงอาจพบคนแคะเลวบ้าง แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินว่ามีคนแคะโง่เลย) จัดการควักไส้ปลาล้างสะอาด แล้วพูดว่า

“เอาละ ที่นี่เราต้องการพินมาก่อไฟ”

“เรามีแล้วที่ปราสาท” เอ็ดมันด์บอกเขา

คนแคะผิวกปากหวิวเบาๆ

“คงเครากับโครงเตียง!” เขาอุทานออกมา “ถ้าเช่นนั้นก็มีปราสาทอยู่จริงๆ นะแหละ”

“มันเป็นซากปรักหักพังหมดแล้ว” ลูซี่บอกเขา

คนแคะจ้องหน้าเด็กสี่คนเขม็ง สีหน้าของเขาดูพิศวงสงสัย

“แล้วพวกท่าน---” เขาพูดได้เพียงนี้ก็ชะงัก และกลับพูดว่า “ช่างเถอะ---กินอาหารเข้ากันก่อน แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งก่อนที่พวกเราจะเริ่มลงมือ ท่านเอามือและอกสาบานได้ไหมว่าข้ายังมีชีวิตอยู่จริง แนใจหรือว่าข้าไม่ได้จมน้ำตายไปแล้ว---และเราเป็นเพื่อนด้วยกัน”

พวกเด็ก ๆ ยืนแน่นแข็งขัน จากนั้นก็ถึงปัญหาว่า จะเอาปลาไปได้อย่างไร เชือกจะผูกปลาก็ไม่มี ตะกร้าจะใส่หิ้วไปก็ไม่มี ในที่สุดจึงใช้หมวกของเอ็ดมันด์ใส่ปลา เพราะคนอื่นไม่มีใครเอาหมวกติดมา เอ็ดมันด์คงไว้วางใจมากกว่านี้ ถ้าเขาเองไม่หิวจนตายเหมือนกัน

ตอนแรก คนแคระดูจะไม่ค่อยเป็นสุขเอาเสียเลยเมื่ออยู่ในปราสาท เขาคอยแต่จะเหลียวมองรอบตัว ทำจมูกพุดพิด และพูดว่า

“อิมม์---ถึงยังไงก็เหมือนมีผีอยู่ดี กลิ่นก็คล้ายกลิ่นผีด้วยสิ”

แต่ครั้นถึงตอนก่อไฟและสอนเด็ก ๆ ว่าจะทำให้ปลาสุกด้วยวิธีหมกถ่านที่ยังอยู่ได้อย่างไร คนแคระก็แจ่มใสสนุกสนานขึ้นบ้าง การกินปลาร้อน ๆ โดยไม่มีส้อม แกรมยังต้องผลัดกันใช้มีดพับหนึ่งเล่มสำหรับคนห้าคน นับว่าโกลาหลอย่างยิ่งกว่าจะกินเสร็จ นิ้วก็พองไปหลายนิ้ว แต่เวลาขณะนี้ ย่างเข้าสามทุ่มแล้ว เด็กทั้งสี่ตื่นนอนกันตั้งแต่ตีห้า จึงไม่มีใครบนเรือนิ้วพองมากเท่าที่ผู้อ่านคาดว่าจะเป็น

ครั้นทุกคนยุติอาหารมื้อนี้ด้วยน้ำดื่มจากบ่อและแอปเปิ้ลอีกคนละผล-สองผลแล้ว คนแคระก็ควักเอาถั่วงอกสุบยาอันโตเท่าแขนของเขาขึ้นมาใส่ยาเส้น จูด แล้วพ่นควันหอม ๆ ก่อนจะพูดว่า

“เอาละ---”

“เล่าเรื่องของท่านให้พวกเราฟังก่อน---” ปีเตอร์บอก
“แล้วเราจะเล่าเรื่องของเราบ้าง”

“เอาเถอะ---” คนแคะว่า “พวกท่านช่วยชีวิตข้าไว้
ก็ยุติธรรมดี ถ้าจะทำตามที่พวกท่านประสงค์ แต่ข้านี้ก็ไม่ออก
ว่าจะเริ่มต้นเรื่องอย่างไรดี---ประการแรก ข้าเป็นผู้ถือสารของ
พระเจ้าแคสเปียน”

“ใครนะ” เสียงสี่เสียงถามขึ้นพร้อมกัน

“แคสเปียนที่สิบ กษัตริย์แห่งนาร์เนีย---ขอให้พระองค์
ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน!” คนแคะตอบ “พูดให้ถูกต้องคือ
พระเจ้าแคสเปียนพระองค์นี้ควรได้เป็นพระราชานแห่งนาร์เนีย
และพวกข้าก็หวังว่าจะทรงได้เป็น แต่ตอนนี้พระองค์เป็นเพียง
พระราชอาของชาวนาร์เนียดั้งเดิมเท่านั้น---”

“หมายความว่าพูดว่า นาร์เนียดั้งเดิม” ลูซี่ซัก

“อ้อ---ก็พวกข้าไงล่ะ” คนแคะตอบ “พวกข้าคือกบฏ
ประเภทหนึ่ง เห็นจะต้องว่าอย่างนั้น”

“อ้อ เข้าใจละ---” ปีเตอร์พูด “แล้วแคสเปียนนี่ก็เป็น
หัวหน้าของพวกนาร์เนียดั้งเดิม”

“เอ้อ---จะว่าอย่างนั้นก็ถูก” คนแคะเกาหัวแกรกๆ
“แต่ว่ากันตามจริงแล้ว พระเจ้าแคสเปียนเป็นพวกนาร์เนียใหม่
คือ พวกเทลมารินนั่นแหละ ท่านเข้าใจไหมล่ะ”

“ไม่เข้าใจ” เอ็ดมันด์ว่า

“มันสับสนยิ่งกว่าสงครามดอกกุหลาบเสียอีก” ลูซี่บ่น
“ว่า---ทำอะไรดี---” คนแคระบ่นบ้าง “ข้าเล่าเรื่อง
ไม่รู้เรื่องเลยหรือนี่---เอาอย่างนี้ ข้าจะย่อนให้ฟังตั้งแต่ต้นว่า
พระเจ้าแคสเปียนเติบโตในราชสำนักของอา แต่กลับมาเป็น
ฝ่ายเดียวกับพวกข้าได้อย่างไร---ทว่า เรื่องนี้ยาวมากนะ”

“ยิ่งดีสิ” ลูซี่บอก “พวกเราชอบฟังเรื่องยาวๆ”

ดังนั้น คนแคระจึงนั่งลง เล่าเรื่องของตน---ข้าพเจ้าจะ
ไม่ถ่ายทอดคำพูดของเขาสู่ผู้อ่าน เพราะจะถูกแทรกด้วยคำถาม
ของพวกเด็กๆ หรือไม่ก็ถูกขัดคอ หรืออะไรอื่น ๆ หากเป็น-
เช่นนั้น เรื่องนี้จะยาวเกินไปและสับสน แล้วยังจะขาดจุดสำคัญ
ต่างๆ ซึ่งเด็กทั้งสี่เองก็มารู้ภายหลัง---แก่นสำคัญของเรื่องที่มี
บทสรุปชัดเจนในตอนท้าย เป็นดังนี้---

หน้า 55 เป็นต้นไป
โปรดอ่านในหนังสือ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ซี.เอส.ลูอิส เป็นนามปากกาของ คลีฟ สเตเบิลส์ ลูอิส (Clive Staples LEWIS) เกิดเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ.1898 ที่เมืองเบลฟาสต์ ไอร์แลนด์เหนือ ลูอิส สำเร็จการศึกษาด้านอักษรศาสตร์บัณฑิต (เกียรตินิยมดีเยี่ยม) สาขาจินตวิพนธ์ จากยูนิเวอร์ซิตี คอลเลจ มหาวิทยาลัย อ็อกซ์ฟอร์ด เมื่อปีค.ศ.1922 ปีต่อมา ก็ได้รับปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

(เกียรตินิยมดีเยี่ยม) จากมัทดาเลนคอลเลจ มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด

ลูอิสเริ่มทำงานสอนที่มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด และเคมบริดจ์ ในปี ค.ศ.1924 โดยเริ่มเป็นผู้บรรยายวิชาวรรณกรรมอังกฤษที่มัทดาเลน คอลเลจ มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด และนับจากปีค.ศ.1925-1954 เป็นศาสตราจารย์ สอนวิชาภาษาอังกฤษสมัยกลางและยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาในยุโรประหว่าง คริสต์ศตวรรษ ที่ 14-16 ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ศาสตราจารย์ผู้บรรยาย ที่มหาวิทยาลัยแห่งแคว้นเวลส์ในปีค.ศ.1941 เป็นศาสตราจารย์ผู้บรรยายที่ ทรินิตี้คอลเลจ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในปี 1944 และเคยรับราชการทหาร ในกองทัพอังกฤษ ระหว่างปีค.ศ.1918-1919 ได้รับยศร้อยตรี

ด้านวิชาการระดับชาติ เป็นสมาชิกราชบัณฑิตยสภา สมาชิกแห่ง บัณฑิตยสภาเซอร์วอลเทอร์ สก็อตต์ (เป็นนายกสภาในปีค.ศ.1956) และ สมาชิกสมาคมวรรณกรรมในพระราชินูปถัมภ์ของอังกฤษ

ได้รับยกย่องจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง ได้รับปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ และรางวัลเกียรติยศต่างๆมากมาย ตลอดจนได้รับ รางวัลวรรณกรรมสำคัญ อาทิ รางวัล Hawthornden ในปีค.ศ.1936 สำหรับ เรื่อง The Allegory รางวัลเหรียญคาร์เนกี (Carnegie Medal) ในปีค.ศ.1956 สำหรับเรื่อง The Last Battle (เรื่องสุดท้ายในชุดนาร์เนีย) และ รางวัล Lewis

Carroll Shelf ในปี ค.ศ. 1962 สำหรับเรื่อง The Lion, the Witch and the
Wardrobe หรือ 'ตู้พิศวง'

นอกจากวรรณกรรมเยาวชนชุด 'นาร์เนีย' ซี.เอส. ลูอิส ยังมีงานเขียน
อื่น ๆ อีกมาก

ลูอิส ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1963

เกี่ยวกับผู้แปล

สุมนา บุญยะรัตเวช สำเร็จการศึกษาสาขาประวัติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย เซาธ์แธมตัน ประเทศอังกฤษ เคยรับราชการในกระทรวงศึกษาธิการของ ประเทศไทยระยะเวลาหนึ่ง หลังจากนั้นก็เข้าทำงานในหน่วยงานเอกชน หลายแห่ง แห่งสุดท้าย คือ บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

สำหรับงานแปลนั้น เริ่มจากการแปลเพื่ออ่านให้หลานฟัง และเริ่ม พิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกคือ เรื่อง‘น้องแป้ง’ วรรณกรรมเยาวชนรางวัลเหรียญ-คาร์เนกี รางวัลวิทเบรด และสร้างเป็นภาพยนตร์ ที่รู้จักกันทั่วโลก

นับจากนั้นก็มียผลงานแปลตามมาเป็นระยะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องแปลชุด‘นาร์เนีย’จำนวน 7 เล่ม และเรื่อง‘Goggle-Eyes’ ผลงานอีก เรื่องหนึ่งของ แอนน์ ไลน์ ซึ่งได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนหลายรางวัล (สร้างเป็นภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ปีซีซีของอังกฤษ)

ปัจจุบัน พำนักอยู่ในกรุงเทพฯ แปลหนังสือเป็นงานอดิเรก

วรรณกรรมเยาวชนอมตะ

ชุด 'นาร์เนีย'

กำเนิดนาร์เนีย

The Magician's Nephew

ตู้พิศวง

The Lion, the Witch and the Wardrobe

อาชากับเด็กชาย

The Horse and His Boy

เจ้าชายแคสเปียน

Prince Caspian

ผจญภัยโพ้นทะเล

The Voyage of the Dawn Treader

เก้าอี้เงิน

The Silver Chair

อวสานการยุทธ์

The Last Battle

เป็นการยากที่จะบอกว่า
หนังสือของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
ดีอย่างไร
ดีมากแค่ไหน
สมควรซื้ออ่านและซื้อเก็บไว้เพียงใด
แต่ถ้าท่านมีลูก หลาน เหลน
ในภายหน้า ลูกหลาน เหลนโหลนของท่าน
จะระลึกถึงท่านด้วยสำนักขอบพระคุณ
หากพวกเขาได้อ่านหนังสือของสำนักพิมพ์นี้
ที่ท่านซื้อเก็บไว้เป็นสมบัติ เป็นมรดกตกทอด

เราได้ทำหนังสือให้ท่านอ่านเพียงวันนี้
เดือนนี้ หรือปีนี้ แต่หวังจะให้อยู่นาน
มิใช่ในชั่วเวลาสิบปี ยี่สิบปี หรือห้าสิบปี
ทว่าอยากให้อยู่ถึงร้อยปีหรือกว่านั้น
เหมือนวรรณกรรมและหนังสือดี ๆ ทั้งหมด
ที่มักจะอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน
สืบทอดต่อกันรุ่นแล้วรุ่นเล่า
จดจำกันสืบไปมิรู้เลือน
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด
หนังสือทุกเล่มของสำนักพิมพ์นี้ก็เช่นกัน
ด้วยเราเชื่อมั่นประการหนึ่งว่า
การทำหนังสือดีก็เสมือนสร้างโบสถ์วิหาร

ชมรมหนังสือดี

คือแหล่งรวมของสำนักพิมพ์ที่ผลิตหนังสือดี
อาทิ สำนักพิมพ์ผีเสื้อ สำนักพิมพ์กะรัต
สำนักพิมพ์ดอกไม้ สำนักพิมพ์หมายเลขห้า
สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน สำนักพิมพ์ห้องสมุด
และสำนักพิมพ์หนังสือเล่มเล็ก
สำนักพิมพ์เหล่านี้เป็นเครื่องหมายการพิมพ์
ของบริษัท สำนักพิมพ์ผีเสื้อจำกัด
จัดพิมพ์หนังสืออย่างประณีต ทั้งรูปแบบ เนื้อหา
งานบรรณาธิการ และวิธีการผลิตทุกขั้นตอน
คุณภาพทัดเทียมกับหนังสือที่พิมพ์จากต่างประเทศ
หรืออาจจะดีกว่าในบางกรณี
แต่จำหน่ายในราคาถูกที่สุดสำหรับคุณภาพระดับนี้
หนังสือแต่ละเล่มจะมีอายุทนนานหลายสิบปี
หรืออาจจะอยู่ได้ถึงร้อยปีโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ
ถ้าเก็บรักษาในสภาพอากาศดี
เราได้ปรารถนาความร่ำรวยจากการทำหนังสือขาย
นอกจากหวังฝากผลงานไว้ให้นักอ่านที่รักหนังสือ
และมี 'รสนิยม' ในหนังสือทำนองเดียวกัน
เราจึงผลิตหนังสือทุกเล่มอย่างทุ่มเทด้วยชีวิต จิตใจ และวิญญาณ
ติดต่อขอรายชื่อหนังสือดีและข่าวสารชมรมหนังสือดีได้ที่
ชมรมหนังสือดี ณ อาคารหมายเลขห้า

5/4 ถนนสุขุมวิท ซอย 24 กรุงเทพฯ 10110

(โปรดแนบแสตมป์ค่าจัดส่ง 15 บาท พร้อมแจ้งชื่อและที่อยู่ไปด้วย)

ร้านจำหน่ายหนังสือ โปรดติดต่อที่ บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด
15/234 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทระเกษม เขตจตุจักร

กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 02 541 7375, 02 930 6215

โทรสาร 02 541 7377, 02 541 6187

หนังสือนี้พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ผสมสี
มีคุณสมบัติดูดซับแสง ปริมาณการสะท้อนแสงน้อย
เพื่อมิให้เกิดผลร้ายต่อสายตาของผู้อ่าน
อย่างไรก็ตาม ไม่ควรอ่านหนังสือกลางแสงจ้า
หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือภายใต้แสงแดดจัด
และไม่ควรอ่านหนังสือในสถานที่ที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอ
งดเว้นการอ่านหนังสือขณะที่ลมพัดแรง
เพื่อป้องกันดวงตาและถนอมสายตา

หนังสือนี้เข้าเล่มด้วยระบบเย็บกึ่ง(ร้อยเส้นด้าย)และไสกาว
เพื่อให้รูปเล่มแข็งแรงมั่นคงโดยไม่หลุดเป็นแผ่น ๆ
ตลอดระยะเวลายาวนาน ไม่ต่ำกว่า 50 ปี
หากหนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่นี้ มิได้เย็บกึ่ง(ร้อยเส้นด้าย)
และปรากฏว่าหน้ากระดาษหลุดจากเล่มเป็นแผ่น ๆ
โปรดส่งไปยังสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
นอกจากจะได้รับเล่มใหม่โดยไม่ต้องเสียค่าส่งแล้ว
สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีมอบหนังสือเล่มอื่น ๆ ให้อีก 10 เล่ม

ในกรณีที่หนังสือเล่มใดไม่ได้มาตรฐานของสำนักพิมพ์ผีเสื้อ
อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน เลขหน้าสับสน หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ผีเสื้อยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้
โดยส่งไปเปลี่ยนที่สำนักพิมพ์ ตามที่อยู่ในหนังสือ
สำนักพิมพ์จะมอบของตอบแทนให้พร้อมกับหนังสือใหม่ด้วย
เพื่อเป็นการขออภัยและขอบคุณ

ผู้อ่านที่ประสงค์จะสนับสนุน UNICEF
(ยูนิเซฟ : องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ)
เพื่อช่วยเหลือโครงการในประเทศไทย
ติดต่อได้ที่
19 ถนนพระอาทิตย์ กรุงเทพฯ 10200
โทรศัพท์ 0 2280 5931 โทรสาร 0 2281 6033

ศิริราชมูลนิธิ

ดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยยากไร้
ของโรงพยาบาลศิริราช

บริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และตัวคุณเอง
ติดต่อได้ที่

โทรศัพท์ 0 2412 2009, 0 2412 8573, 0 2419 7658-60,
0 2419 8515-17
โทรสาร 0 2419 8514, 0 2412 9849